

Ο Σύλλογος είχε πίδα κόσμο και βραβεΐα

Με τη δική του τρυφερή ματιά, με τη δική του αλήθεια, το κοριτσάκι της μεγάλης φωτογραφίας έχει το πρώτο λόγο. Ο φωτογραφικός φακός αποθανάτισε το βλέμμα του σιγανά και με σεβασμό στην κοπή της πίτας του Συλλόγου. Τα μάτια του παιδιού, που απαγκιάζει στη γνώριμη αγκαλιά της γιαγιάς του, εκπέμπουν αισιοδοξία.

Ελπίδα να συνεχίσουμε μας δίνει το πλήθος των συμπατριωτών και φίλων του Πανελληνίου Συλλόγου Μαγουλιανιτών που παρέστησαν στην κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας, στη φιλόξενη αίθουσα της Παγγορτυνιακής Ενωσης στις **15 Φεβρουαρίου 1998.**

Φυσικά μια πίδα δεν έφτανε. Κόπηκαν αρκετές. Ο θεός να έχει καλά τον **Γιώργο Ζούβελο** που πάντα φροντίζει.

Του εθίμου κοπής της πίτας προηγήθηκε η **απονομή βραβείων σε Μαγουλιανίτες δασκάλους.** Δεκαετίες μετά από την αποφοίτησή τους παλιοί συμμαθητές από το Δημοτικό Σχολείο Μαγουλιανών συναντήθηκαν και τίμησαν τους λαμπρούς εκπαιδευτικούς που τους άνοιξαν τα μάτια εκείνα τα πρώτα μαθητικά χρόνια. **ΣΕΛ. 3**

Στις εσωτερικές σελίδες 4-6 διαβάστε:

- **Σωτήρος Κόλλιας:** Αγωνία μου να μάθουν τα παιδιά γράμματα
- **Κώστας Τζουτζούκος:** Εργαστήκαμε φιλότιμα και προσπαθήσαμε
- **Ιωάννης Ρηγόπουλος:** Η πρώτη διδασκαλική ημέρα μου
- **Βασίλης Κοσμόπουλος:** Διευθυντής στην Σχολή Ευαγγελιστριάς (Κωνσταντινούπολη)
- **Δημήτρης Ρέππας,** υπουργός Τύπου: Η προσφορά σας είναι αναγνωρισμένη
- **Αγγελος Κ. Γάκης,** πρόεδρος της Ενωσης Βυζικιωτών «Ο Άγιος Νικόλαος»: Θεωρώ καλό σιωνό το φλουρί της πίτας σας
- **Παναγιώτης Γ. Παλύβος,** μέλος του Δ.Σ. Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος: Ο καλός μου φίλος Βασίλης Καρράς

Εν όψει εκλογών

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΗΝ ΠΡΟΕΚΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ που διανύουμε η εφημερίδα «Τα Μαγουλιανά» επιθυμεί ν' ανοίξει ένα «παράθυρο» στους υποψηφίους νομάρχες, δημάρχους, νομαρχιακούς και δημοτικούς συμβούλους. Ένα «παράθυρο» στη βάση προγραμματικών θέσεων για τα προβλήματα που απασχολούν το χωριό μας. Στόχος της εφημερίδας μας είναι να παρουσιάσει στους Μαγουλιανίτες ψηφοφόρους τα προγράμματα και τις συγκεκριμένες θέσεις των υποψηφίων που θα συμμετάσχουν στις προσεχείς νομαρχιακές και δημοτικές εκλογές του φθινοπώρου του 1998.

Η στάση μας θα είναι κριτική γιατί, όπως χαρακτηριστικά λέγεται από τους ανθρώπους του Τύπου: Οι εφημερίδες δεν υπάρχουν για να λιβανίζουν την εξουσία, αλλά για να την κρίνουν.

«Τα Μαγουλιανά» δεν θα κλείσουν τις

σελίδες του σε καμία φωνή από όπου και αν προέρχεται. Η φωνή του καθενός μας είναι χρήσιμη, όσο ενοχλητική και αν είναι. Αλλωστε, το πιο δύσκολο έργο για μας αρχίζει την επομένη των εκλογών και είναι η κριτική των πράξεων και των παραλείψεων αυτών που μας διοικούν. **ΣΕΛ. 2**

Προς υποψηφίους Νομάρχες, δημάρχους και συμβούλους—Σκοπεύστε τους υποψηφίους ψηφοφόρους σας με πρόγραμμα...

Καλό Πάσχα

Στο αλώνι της υπαίθρου όλοι χωρούν. Η σούβλα στήθηκε και εκείνη την Λαμπρή και ο οβελίας ροδοκοκκινίζει από χέρια μαθητικά. Τις χρονιάρες μέρες του 1950 τέτοια γιορταστικά πασχαλινά μικροπράγματα περιμέναν οι Μαγουλιανίτες μαθητές στο Γυμνάσιο της Βυτίνας. Τέτοιες λεπτομέρειες πρόσδιδαν παραμυθένιο χρώμα στη ζωή τους και έμειναν αξέχαστες.

«Ενθύμιον της μαθητικής μου ζωής, στη μονή των Αγίων Θεοδώρων. Εν Βυτίνα, 1 Μαΐου 1950», σημειώνεται στο πίσω μέρος της φωτογραφίας η Ελένη Χαρ. Παπαδημητροπούλου.

Ο Στάθης Κόλλιας μιλά από καρδιάς κάνοντας ένα φλας μπακ στα δύσκολα χρόνια της έκδοσης του περιοδικού «Τα Μαγουλιανά» **ΣΕΛ. 8-9**

«Αναστάσεως ημέρα και λαμπρυνθώμεν τη πανηγύρει... και ούτω βοήσωμεν Χριστός Ανέστη».

Με αυτό το χαρμόσυνο μήνυμα, που ενσταλάζει στις καρδιές μας πνευματική χαρά και ελπίδα, διότι «Χριστός εγήνηται, ευφροσύνη αιώνιος», ο Πανελλήνιος Σύλλογος και η εφημερίδα «Τα Μαγουλιανά» σας εύχονται καλές γιορτές.

Ένας δαιμονάκος στην τελευταία φάση της ηλεκτρονικής σελιδοποίησης αφείρεσε τρεις ολόκληρες παραγράφους από το «Πορτραίτο» του Θεοδωρή Πολίτη (δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο φύλλο, σελ 3). Η επανόρθωση είναι αναγκαία και θα γίνει στο επόμενο τεύχος. Δυστυχώς ο ηλεκτρονικός δαίμον «έκοψε» σημαντικό κομμάτι του επιλόγου αλλοιώνοντας το νόημα του κειμένου.

Ζητάμε ειλικρινά συγγνώμη

Εν οψει εκλογών

Το «σταυρόλεξο» κάλπης των εκλογών του φθινοπώρου του 1998 είναι για... δυνατούς λύτες. Δικαίωμα των κομμάτων είναι τα πολιτικά στοιχεία. Οι κάλπες των δημοτικών εκλογών περιέχουν πολιτικά μηνύματα που ενδιαφέρουν κυρίως τα κόμματα και τους πολιτικούς. Υπολογίζουν τις δυνατότητές τους...
Ομως, για τα στοιχεία αυτά θα μας δοθούν άλλες ευκαιρίες. Των δημοτικών και νομαρχιακών εκλογών θα ακολουθήσουν άλλες εκλογικές αναμετρήσεις: 1999 ευρωβουλευτικές, θεωρητικά το Σεπτέμβριο του 2000 βουλευτικές (αν εξαντληθεί η τετραετία) και εκλογή Προέδρου Δημοκρατίας.
Στις δημοτικές εκλογές του φθινοπώρου δεν χωρούν διλήμματα. Αυτές οι εκλογές δεν είναι εσωκομματικά χαρακτηριστικά.

Τοπικός χαρακτήρας

Μια παράμετρο αυτών των εκλογών είναι ο τοπικός τους χαρακτήρας. Ουδείς μπορεί να διαγράψει και τον χαρακτήρα αυτό. Τον προσεχή Οκτώβριο θα ψηφίσουμε για την Τοπική Αυτοδιοίκηση.
Οι συγκεκριμένες δημοτικές εκλογές είναι πολύ σημαντικές γιατί θα δοκιμαστούν οι αλλαγές στο χάρτη της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, με τις συνενώσεις των κοινοτήτων σε δήμους. Είναι η πρώτη ουσιαστική πολιτική δοκιμασία του σχεδίου «Ιωάννης Καποδίστριας» και της ανάγκης να υπάρχει και αύριο στο χάρτη της Γεωγραφίας ο οικισμός «Μαγούλιανα».
Για την εφημερίδα «Τα Μαγούλιανα» οι δημοτικές κάλπες-τεστ του φθινοπώρου είναι σημαντικές ακριβώς γι' αυτό το λόγο. Εκ των προτέρων αναγνωρίζουμε ότι οι κερδισμένοι από αυτή την ιστορία θα είναι μερικές εκατοντάδες ισχυροί νέοι δήμοι. Και, δυστυχώς ο δικός μας δήμος Βυτίνας δεν μπορεί, εκ των πραγμάτων, να έχει κάποιο ουσιαστικό λόγο. Πρόκειται για έναν πολύ μικρό δήμο.

Χρέος μας

Ομως, χρέος δικός μας είναι σ' αυτό το πρώτο κρίσιμο τεστ ν' αποδείξουμε τις αντοχές μας. Οι λέξεις κλειδιά για την επίλυση του γρίφου είναι: μαζική συμμετοχή στην κάλπη. Κι αν ισχυρίζεται ο υπουργός Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης Αλέκος Παπαδόπουλος ότι οδεύουμε προς ψήφο ουσιαστικά προαιρετική στο όνομα της διευκόλυνσης της εκλογικής διαδικασίας.
Το υπουργείο Εσωτερικών καταργεί από τις βουλευτικές εκλογές του 2000 το εκλογικό βιβλιάριο και τους εκλογικούς καταλόγους. Οι ετεροδημότες θα ψηφίζουν στον τόπο κατοικίας τους, σε ειδικά εκλογικά τμήματα και με ειδικούς εκλογικούς καταλόγους, τα κόμματα και τους υποψηφίους των εκλογικών περιφερειών στους καταλόγους των οποίων είναι εγγεγραμμένοι.
Ομως αυτή η κατάργηση της υποχρεωτικότητας της ψήφου δεν πρέπει να λειτουργήσει σε βάρος της Δημοκρατίας και της συμμετοχής. Γεγονός που θα διευκολύνει τελικά μόνο κάποιους μηχανισμούς.

* Περισσότερα για τους υποψηφίους θέλουμε να πιστεύουμε ότι θα έχουμε στα επόμενα τεύχη.

Με τα φιλάνθρωπα και ευγενικά της χέρια χάραξε επάνω σ' ένα χαριέστατο δελτάριο, γεμάτο με πανσέδες και λουλούδια ακουαρέλα, το οποίο μας προσέφερε με κάποια ψεύτικη υπόσχεση που της δώσαμε και την οποία δεν τηρούμε: «Ποτέ δεν είναι αργά» Το μικρό ζωγραφισμένο χαρτόνι, είναι από εκείνα που ζωγραφίζει μόνη της η Μάνα και πωλεί για σκοπούς φιλανθρωπικούς μαζί με άλλα αντικείμενα, από τα οποία... εισέπραξε τον περασμένο Δεκέμβριο περίπου 100.000 δραχμές, μόνο από αυτά.
Την αξιοσέβαστη Μάνα συναντήσαμε μέσα σε μια ευχάριστη σταξιά στο ξενοδοχείο «Ανακτορικών», ζωγραφίζοντας δελτάρια που είναι εδώ και εκεί σκορπισμένα...
«Μορέας της Τρίπολης» (Κυριακή 11 Μαΐου 1930)

Υπόθεση που χρονίζει

Ήταν οξύς και πικρός, σε συνομιλία που είχα μαζί του, ο Μιχάλης Δωρής, ο αρχιτέκτονας μηχανικός που έκανε πριν από 12 χρόνια μελέτη μετατροπής του Σανατορίου της «Μάνας» σε αθλητικό κέντρο.

Το 1986, μας πληροφορεί, έγινε μια προκήρυξη ενδιαφέροντος για ν' ανατεθεί η πλήρης μελέτη της αποκατάστασης, στερέωσης και αξιοποίησης του παλιού κτιρίου και επέκτασής του ώστε να μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν ένα κέντρο προπόνησης, άθλησης σε συνδυασμό και με κάποιες άλλες αθλητικές εγκαταστάσεις που υπάρχουν ή θα δημιουργούνταν στην ευρύτερη περιοχή.

Προσπαθήσαμε και κάναμε την προμελέτη, την υποβάλαμε, εγκρίθηκε. Στη συνέχεια, όμως, άρχισαν διάφορες συζητήσεις ότι έπρεπε ν' αυξηθεί η χωρητικότητα του υπό επέκταση κτιρίου.

Η Νομαρχία Αρκαδίας, η οποία ήταν ο εργοδότης, αναφέρει, έδωσε ένα καινούργιο πρόγραμμα που μεγάλωνε κατά πολύ τη χωρητικότητα του προς επέκταση κτιρίου. Εγιναν επαφές και με την Γενική Γραμματεία Αθλητισμού, που είχε δείξει ενδιαφέρον και πήραμε άδεια από τον ΕΟΤ για το σύνολο της επέκτασης, του παλιού, αλλά και του νέου κτιρίου. Την υποβάλαμε και πήραμε την έγκριση.

Τα πράγματα, όμως, είχαν αρχίσει να γίνονται πολύ συγκεχυμένα: Νομάρχες άλλαζαν, το ενδιαφέρον περιορίστηκε, ενώ άρχισαν συζητήσεις για το πόσο θα στοιχίσει, που θα βρεθούν τα χρήματα και διάφορες επαφές με ιδιώτες, προέδρους, κοινοτάρχες για να γίνει κάποια υποτιθέεται προγραμματική σύμβαση. Και τα χρόνια περνούσαν χωρίς να δίδετε μια αρμό-

δια απάντηση για το αν εγκρίνετε ή όχι η μελέτη.

Από τότε, συμπληρώνει, άλλαξαν νομάρχες, κυβερνήσεις και το θέμα ξεχάστηκε εντελώς. Εντωμεταξύ είχε αλλάξει η δομή της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Το αποτέλεσμα είναι η υπόθεση να χρονίζει και απάντηση να μην δίδετε...

Μια άλλη όψη

Μια άλλη όψη του θέματος εξίσου ουσιαστική, παρατηρεί ο κύριος Δωρής, είναι ότι το συγκεκριμένο κτίριο, αποτελεί ένα από τα τελευταία μεγάλα κτίρια -αν όχι το τελευταίο- των γνωστών Λαγκαδινών τεχνιτών. Ένα κτίριο που μένει αναξιοποίητο και είναι αμαρτία να καταρρεύσει.

Η τοιχοποιία του, συνεχίζει, είναι καταπληκτική και κακώς δεν έχει κρηυχθεί διατηρητέο. Πρόκειται για ένα ειδικό κτίριο: κτίστηκε για νοσοκομείο-Σανατόριο και, μπορεί να μην ολοκληρώθηκε ποτέ αλλά μπορεί να μετατραπεί και ν' αξιοποιηθεί θαυμάσια σ' ένα κέντρο προπόνησης.

Π.ΜΑΡ.

Τρεις υποσχέσεις...

Στις 26 Φεβρουαρίου κλιμάκιο του Δ.Σ. του Συλλόγου Μαγουλιαντιτών επισκέφτηκε τον βουλευτή Αρκαδίας Ροβέρτο Σπυρόπουλο και τον ενημέρωσε για το εγκαταλειμμένο Σανατόριο της Μάνας.

Ο κ. Σπυρόπουλος έδειξε ενδιαφέρον και υποσχέθηκε:

- να προχωρήσει σε ενέργειες να κρηυχθεί το κτίσμα διατηρητέο
- να εξετάσει με άλλους παράγοντες του νομού την δυνατότητα αξιοποίησης του, και
- σύνομα θα ενημερώσει το Σύλλογο για τις ενέργειες που θα προβεί για το θέμα αυτό.

...Και μια ερώτηση

Ο βουλευτής Αρκαδίας Πέτρος Τατούλης υποσχέθηκε να επανέλθει με νέα ερώτηση στην Βουλή.

ΤΑ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΑ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΙΤΩΝ
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 37, 104 32 ΑΘΗΝΑ
3ος ΟΡΟΦΟΣ- ΤΗΛ. 5230 669

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΙΤΩΝ

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΡΙΤΣΑΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ
ΑΓΓΕΛΙΚΗ Δ. ΚΟΣΙΑΒΕΛΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΔΡΑΧΜΕΣ 2.000

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
ΝΙΚΟΣ Ε. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΝΟΣ Ε. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΓΩΓΗ-ΕΚΤΥΠΩΣΗ
ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΛ.: 093 662831 - 7263 510

1. Ο Θανάσης Κόλλιας παραλαμβάνει για λογαριασμό του Σωτήρου Κόλλια την τιμητική πλακέτα από τον Βουλευτή Αρκαδίας Δημήτρη Κωστόπουλο
2. Η Χριστίνα Λαμπούση παραλαμβάνει την τιμητική πλακέτα για λογαριασμό της Καλλιόπης Λαμπούση από τον Χρήστο Δημητρόπουλο
3. Ο αρεοπαγίτης Γιώργος Κανελλόπουλος παραδίνει την τιμητική πλακέτα στον Δήμο Γόντικα
4. Η Κανέλα Λαμπούση παραλαμβάνει για λογαριασμό της Πανούλας Βραχνού-Αναγνωστοπούλου την τιμητική πλακέτα από τον Γ. Παπαηλιού
5. Ο Βουλευτής Αρκαδίας Πέτρος Τατούλης παραδίνει την τιμητική πλακέτα στον Κώστα Τζουτζούκο

Πέντε βραβεία στην προσφορά

Δάσκαλοι του χωριού μας, που πορεύτηκαν κόντρα στις αντιξοότητες, τιμήθηκαν από τον Πανελλήνιο Σύλλογο Μαγουλιαντών την ημέρα κοπής της πίτας, στις 15 Φεβρουαρίου 1998 στην αίθουσα της Παγγορτυνιακής Ενωσης. Στη συγκινητική εκδήλωση βραβεύτηκαν οι εκπαιδευτικοί Σωτήρος Κόλλιας, Δήμος Γόντικας, Πανούλα Βραχνού - Αναγνωστοπούλου, Κώστας Τζουτζούκος και Καλλιόπη Λαμπούση - Πυρομάλλη. Τα μέλη του Συλλόγου αποφάσισαν να βραβεύσουν τους παραπάνω μερακλήδες λειτουργούς επειδή σε καιρούς δύσκολους ξόρκισαν τη μοιρολατρία και αφήφισαν την άφευκτη φθορά της επαρχίας. Όλοι τους προσπάθησαν να μάθουν γράμματα τους μαθητές-παιδιά τους δίχως εποπτικό υλικό και με λειψά βιβλία που έρχονταν ύστερα από πολύμηνη καθυστέρηση, αν

όχι στα τέλη της σχολικής χρονιάς. Ο πρόεδρος του Συλλόγου Κώστας Κανελλόπουλος ευχαρίστησε εκ μέρους του διοικητικού συμβουλίου, αλλά και όλων των συγχωριανών μας, τους Μαγουλιανίτες δασκάλους για την πολύτιμη συμβολή τους στο δύσκολο και δημιουργικό έργο του σχολείου. Στη συνέχεια έγινε η απονομή των τιμητικών πλακετών, από τους παραβρεθέντες επισήμους.

Αναδρομή

Η συγκινητική εκδήλωση αποτέλεσε ταυτόχρονα αφορμή για μια ευχάριστη αναδρομή στο παρελθόν. Και, τι δεν θυμήθηκαν όλοι όσοι παραβρέθηκαν στην κατάστημα αίθουσα της Παγγορτυνιακής Ενωσης εκείνο το πρωινό. Θυμήθηκαν τον πράσινο πίνακα στον τοίχο, του πρωτοδιόριστου δασκάλου το βάπτισμα, την παρθενική του επαφή με το αντικείμενο της διδα-

κτικής και της παιδαγωγικής επιστήμης. Της απονομής των πλακετών ακολούθησε καλλιτεχνικό πρόγραμμα από την παραδοσιακή κομπανία του «ΠΑΝΑ» με υπεύθυνο τον Βασίλη Καραχάλιο. Την μπάντα αποτελούσαν οι: Δημήτρης Νικόπουλος, Σταθόρη Πλουμιστού, Βέφα Μιχαλίδου, Γιώργος Σουβατζής και Παύλος Μπογέας. Μας κράτησαν συντροφιά με τα τραγούδια: «Σ' αγαπώ γιατί είσαι ωραία», «Μαγουλιανίτισσα», «Στης Αρκαδίας τον πλάτανο», «Έχε γεια Παναγιά», «Τζιβαέρι», «Μήλο μου κόκκινο», «Μέγας Αλέξανδρος», «Γιατρός», «Γιάντα», «Αργαλειός» και «Μια βοσκοπούλα αγάπησα». Τέλος, ο Σύλλογος είχε φροντίσει και για τα απαραίτητα μεζεδάκια... Είχε κόκκινο κρασί και εξυπηρέτηση που έσκιζε.

• Στην εκδήλωση του Συλλόγου παραβρέθηκαν από τον πολιτικό κόσμο οι βουλευτές Πέτρος Τατούλης και Δημ. Κωστόπουλος, ο πρώην υφυπουργός Βιομηχανίας Βασίλης Ματζώρης και ο πρώην γενικός γραμματέας του υπουργείου Βιομηχανίας Γιώργος Παπαηλιού, ο Ηλίας Αποσκίτης. Παραβρέθηκαν επίσης ο πρόεδρος της Παγγορτυνιακής Ενωσης Χρήστος Δημητρόπουλος, ο πρόεδρος της Ενωσης Βυζικιωτών «Ο Άγιος Νικόλαος» Άγγελος Γάκης, εκπρόσωπος της κοινότητας Βυτίνας, ο πρόεδρος της κοινότητας Καμενίστας Θανάσης Τρυφονόπουλος, ο αρεοπαγίτης Γιώργος Κανελλόπουλος, οι εκδότες των Γορτυνιακών εφημερίδων «Γορτυνία» και «Φωνή της Γορτυνίας» Κώστας Καλύβας και Στέλιος Παπαχρήστου, αντίστοιχα, ο ιστοριοδίφης Νίκος Κωστάρας κ.ά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΕΠΠΑΣ

Η προσφορά σας είναι αναγνωρισμένη

Αγαπητοί φίλοι, Θα ήθελα να εκφράσω τις πιο θερμές ευχές μου για το 1998. Εύχομαι οι στόχοι και οι προσπάθειές σας για την επίτευξή τους να

ευοδωθούν.

Θεωρώ ότι το έργο σας και η προσφορά σας είναι αναγνωρισμένη και σημαντική. Και ειλικρινά λυπάμαι που λόγω κάποιου κωλύματος δεν έχω τη χαρά να παραβρίσκομαι στην εκδήλωσή σας.

Η χώρα μας λίγο πριν το 2000, ένα έτος όριο, ακολουθεί το δρόμο της ανάπτυξης, σε μια ευρωπαϊκή δημο-

κρατική κοινωνία ίσως ευκαιριών. Οι διεθνείς εξελίξεις και τα προβλήματα που υπάρχουν στην περιοχή μας, απαιτούν την επιβίωση του εθνικού μας χαρακτήρα, της εθνικής μας ταυτότητας.

Προσπάθειες όπως οι δικές σας αποτελούν το κύτταρο που προϋπάρχει σε οποιαδήποτε εθνική πολιτική.

Αντανακλούν τις ελπίδες, τις προσδοκίες και τα όνειρα, τα μικρά και τα μεγάλα της ελληνικής κοινωνίας. Εύχομαι το 1998 να είναι χρόνος δημιουργίας και επιτυχίας.

Δημήτρης Ρέππας
υπουργός Τύπου και Μέσων Μαζικής
Ενημέρωσης

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΝΕΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ιερή υποχρέωση η τιμή

Σεβαστοί μας δάσκαλοι, Ανταποκρινόμενοι στην ιερή υποχρέωση που πηγάζει από την αποστολή του εκπαιδευτικού, αλλά και από την δική σας προσφορά, διοργανώσαμε αυτή την εκδήλωση για να σας τιμήσουμε ως ελάχιστο φόρο τιμής αφού αφήσατε ανεξίτηλα τα ίχνη σας στην αγαπημένη μας γενέτειρα, τα Μαγούλιανα.

Υπήρξατε το ζωντανό μας παράδειγμα, ο καθαρότερος καθρέπτης να κοιτάζουμε το δρόμο της αρετής. Είχατε όλα τα χαρακτηριστικά του καλού και άξιου, του πνευματικού ηγέτη. Την ευγένεια της ψυχής, την αυτοθυσία, τον ενθουσιασμό και την αισιοδοξία. Την πρωτοβουλία, την αποφασιστικότητα αλλά και την

δικαιοσύνη.

Αφήσατε τη φύση μας λεύτερη, χωρίς φραγμούς να επιτελέσει το θείο έργο με ορθή ποδηγέτηση. Δεν μας καφαλίσσατε τα φτερά της νιότης, αλλά μας ωθήσατε να πετάξουμε στις ψηλές κορφές του βουνού της προόδου.

Μας καθοδηγήσατε με την προσωπική σας ακτινοβολία και με το άρωμα της ψυχής και της λεβεντιάς σας στην πραγμάτωση των κοινών σκοπών: στη μόρφωση, στη κοινωνική και πολιτιστική πρόοδο του χωριού. Από τη μύχια της καρδιάς μας, με τις πιο μελιχρές αναμνήσεις όλοι μας σας εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη μας.

Καλός οiwνός το φλουρί της πίτας σας

Η Ένωση Βυζικιωτών «Ο Άγιος Νικόλαος» με επιστολή της συγχαίρει τον Σύλλογο Μαγουλιαντών για την ωραία εκδήλωση κοπής της πίτας του Συλλόγου. Στην επιστολή ο πρόεδρος της Ένωσης Άγγελος Κ. Γάκης, μεταξύ άλλων, υπογραμμίζει:

Στην από πάσης πλευράς επιτυχή αυτή εκδήλωση, ιδιαίτερη αίσθηση και συγκίνηση μας προκάλεσε η ευγενής πρωτοβουλία να βραβεύσετε τις δασκάλες και τους δασκάλους του χωριού σας, αναγνωρίζοντας έτσι έμπρακτα την αξία, το έργο και την μεγάλη τους προσφορά στο χωριό και στους συμπατριώτες σας.

Η πράξη σας αυτή, της επιβράβευσης των κόπων και των προσπαθειών των εκπαιδευτικών συμπατριωτών σας, καταδεικνύει το μέγεθος της ευαισθησίας σας στα ιδανικά και τις ηθικές αξίες που αναγνωρίζετε και είστε προσπλωμένοι.

Αξιοσυγχαρητηρίων επίσης είναι και οι δημοτικοί μουσικοί, τραγουδίστριες και τραγουδιστές που με τα παραδοσιακά τραγούδια τους έδωσαν έναν ξεχωριστό πατριωτικό τόνο στην όλη εκδήλωση.

Επίσης και όσοι έλαβαν μέρος, επιμελήθηκαν και περιποιήθηκαν όλους τους παρευρισκομένους με τα νόστιμα εδέσματα και το ωραίο μαγουλιαντικό κρασί που προσέφεραν. Το φλουρί της πίτας σας που έλαχε να πέσει σ' εμένα το θεωρώ καλό οiwνό και ιδιαίτερη τιμή για το Σύλλογό μου και εμένα προσωπικά.

Σας εύχομαι κάθε επιτυχία στο έργο σας και στις προσπάθειες που κάνετε για το καλό του Συλλόγου σας.

Αντί για λεζάντα: Υπόσχεση για περισσότερες φωτογραφίες - αντίσταση στη λήθη και τη φθορά στο ημερολόγιο που θα κυκλοφορήσει ο Σύλλογος για το έτος 1999. Υπομονή ως τότε.

Αγωνία μου να μάθουν τα παιδιά γράμματα

Ν. Ψυχικό 8/2/1998

Αγαπημένα μου παιδιά πολύ λυπάμαι που για λόγους υγείας δεν θα μπορέσω να παραβρεθώ στην τιμητική εκδήλωση που κάνει ο Σύλλογος προς τιμήν των Μαγουλιαντινών Δασκάλων. Μαζί με την αείμνηστη σύζυγό μου Δώρα Παπαχρίστου υπηρετήσαμε στο σχολείο του αγαπημένου μας χωριού τα περισσότερα χρόνια της διδασκαλικής μας ζωής. Εκείνη 32 και εγώ 25 χρόνια.

Ως δάσκαλος από το 1932 μέχρι το

1957 στο χωριό μας κατέβαλα όλες τις δυνάμεις για να προσφέρω ό,τι μπορούσα στο σχολείο και στο χωριό. Η μεγάλη μου αγωνία ήταν να μάθουν τα παιδιά γράμματα και να ξεφύγουν από τη φτώχεια που την είχα ζήσει και εγώ έντονα στα παιδικά μου χρόνια.

Η αυστηρότητά μου λοιπόν, που την έζησαν εντονότερα τα παιδιά μου και τα ανίψια μου, οφείλεται σ' αυτή την αγωνία μου.

Τώρα που βρίσκομαι κοντά στο τέλος

της ζωής μου ζητώ συγγνώμη σπ' όλους σας.

Σας ευχαριστώ και σας φιλώ όλους. Εύχομαι να είστε ευτυχισμένοι σ' όλη σας τη ζωή και προς πάντων να μην ξεχνάτε το χωριό μας.

Τέλος θερμά συγχαρητήρια στο Διοικητικό Συμβούλιο για τις ωραίες εκδηλώσεις που κάνει.

*Σας χαιρετώ
ο δάσκαλός σας
Σωτήρος Κόλλιας*

Γ. ΠΑΛΥΒΟΣ: Ο καλός μου φίλος Βασίλης Καρράς

Στην εκδήλωση κοπής της πίτας παραβρέθηκε και ο αντιπρόεδρος της Ένωσης των Απανταχού Βυζικιωτών Παναγιώτης Γ. Παλύβος, μέλος του Δ.Σ. Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος. Ο κ. Παλύβος αναφέρθηκε στον συμπατριώτη μας Βασίλη Καρρά.

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΠΕΡΙΠΟΥ 20 ΧΡΟΝΙΑ είχα την τύχη να γνωρίζω στο ξενοδοχείο μου έναν συμπατριώτη που έμελλε με την συνεχή παρουσιά του να γεμίσει ένα μεγάλο κενό που υπήρχε τότε στη ζωή μου. Έναν καλό πατριώτη, έναν ξεχωριστό

άνθρωπο, έναν πιστό φίλο. Τον Βασίλη Καρρά. Η ζωή μου και όλων μας άλλαξε από τότε, όπως άλλαξαν και μερικά συναισθήματα που μέχρι τότε διατελούσαν μέσα μας σε λανθάνουσα κατάσταση.

Τον γνώρισάμε, τον συνθήσαμε και τον αγαπήσαμε. Είναι αδύνατον μετά από αυτό το χρονικό διάστημα να φανταστούμε τη ζωή μας χωρίς την παρουσία του. Ψυχομένος και Λεοντόκαρδος, χωρίς καν οι τρόποι, οι σκέψεις ή οι συμπεριφορές του να καθορίζονται απ' αυτό που ο θεός σε μερικούς δίνει τόδωσε υπέρμετρα, απλόχερα και σε αρκετές περιπτώσεις χωρίς να το αξίζουν.

Αξιοπρεπής

Ο Βασίλης Καρράς είναι αξιοπρεπής, υπε-

ρήφανος και εργατικός. Από το πρωί μέχρι το βράδυ μες τους δρόμους, τα στενά και τις πλατείες γυρνώντας άφοβα, βγάζει τίμια το μεροκάματο, πουλώντας τα λαχεία του, εξασφαλίζοντας έτσι τα λίγα χρήματα που του χρειάζονται για να ζει.

Στην περιοχή μας τον γνωρίζουν σχεδόν όλοι. Είναι καλοσυνάτος και πάντα γελαστός. Τον αγαπάμε πολύ, αλλά και αυτός όσους καταλαβαίνει ότι τον αγαπάνε τους δίνει και την ψυχή του. Όμως, αν βρεθεί και κανείς που θα τολμήσει να τον υποτιμήσει ή να τον κοροϊδέψει ο τρόπος αντίδρασής εκ μέρους του είναι πάντοτε ακαριαίος, δυναμικός και σε εμάς γνώριμος. Οποιος το απετόλμησε... δεν άργησε σε λίγο να καταλάβει καλά με ποιόν

είχε να κάνει.

Παράδειγμα

Αγαπητοί συμπατριώτες, στη σημερινή κοινωνία της ατομικότητας, του άγχους για γρήγορο πλουτισμό, της ανίας και της κατάθλιψης, ο Βασίλης Καρράς αποτελεί παράδειγμα αισιοδοξίας, ευεξίας, λεβεντιάς, θάρρους και αυτοπεποίθησης.

Σήμερα, μετά από 35 συνεχή χρόνια στην Ομόνοια, επιτρέψτε μου να σας πω ότι γνώρισα γιγάντιες υπάρξεις με μικρό το δέμας, αλλά με ψυχή, καρδιά και χαρακτήρα ντόμπρο.

Ένας από αυτούς τους λίγους που γνώρισα και που με κάνει να αισθάνομαι ευτυχής και υπερήφανος βρίσκεται ανάμεσά μας, είναι ο καλός μου φίλος Βασίλης Καρράς. Ο μικρός γίγαντας που όλοι πρέπει να αγαπάμε γιατί το αξίζει.

ΚΩΣΤΑΣ ΤΖΟΥΤΖΟΥΚΟΣ

Εργαστήκαμε φιλότιμα

Δεν γνωρίζω αν έχω την άδεια και των λοιπών συναδέλφων δασκάλων, παρόντων και απόπντων, για να εκφράσω και εκ μέρους τους τις άπειρες και ειλικρινείς ευχαριστίες μας για την τιμή που μας κάνετε σήμερα και να διατυπώσω μερικές σκέψεις, που πηγάζουν από την ψυχή μας. Σε ό,τι με αφορά, μια τέτοια κίνηση ρετρό της μνήμης μου με φέρνει σ' ένα βροχερό πρωινό του Νοέμβρη του 1966. Το λεωφορείο της γραμμής Τρίπολης - Βαλτεσινίκου με αποβιβάζει στην πλατεία του χωριού σας, που έμελλε να γίνει και δικό μου χωριό.

Οι πρώτες εικόνες

Πρώτη φορά επισκεπτόμουν τα Μαγούλιανα και ας ήταν ο τόπος της καταγωγής μου τόσο κοντά. Οι πρώτες εικόνες στο μισοσκότεινο του πρωινού εκείνου ήταν ο πλάτανος, ο Αϊ Γιάννης και τα γεμάτα καφενεία της πλατείας. Τα βήματά μου με έφεραν στο πλησιέστερο καφενείο. Η δειλή καλημέρα και οι αδέξιες κινήσεις μου έστρεψαν τα βλέμματά όλων πάνω μου, ερευνητικά και διαπεραστικά. Κρατούσα μια τσάντα - χαρτοφύλακα και ο καφετζής έσπευσε να με περιποιηθεί με πολλή προθυμία, γιατί με θεώρησε, λέει, εισπράκτορα του Δημοσίου Ταμείου. Ας είναι όμως.

Ας σταματήσω εδώ τις προσωπικές αναμνήσεις. Είναι και πρέπει να μείνουν αυστηρά δικές μου.

32 χρόνια μετά

Σήμερα, 32 χρόνια αργότερα, είμαι σε θέση, νομίζω, να εκτιμήσω την πολύτιμη βοήθεια και συμπαράσταση που μου παρείχαν οι αλψιμόνητες εκείνες φιγούρες, πολλές από τις οποίες έχουν φύγει για πάντα από τη ζωή. Για όσους ζουν και είναι πολλοί -γονείς σας, θείοι σας- για όσους είναι ανάμεσά μας σήμερα, για όσους βρίσκονται στο χωριό ή κάπου αλλού, απευθύνω ένα μεγάλο "Ευχαριστώ".

Η φιλόξενη λεβεντιά των Μαγουλιαντών, η φιλοτιμία τους και ο καλός τους λόγος θα μείνει ανεξίτηλα στη μνήμη μου. Υπηρετήσα και σε άλλα χωριά και μητροπόλεις της χώρας μας. Πουθενά δε συνάντησα τον υπέροχο χαρακτήρα, την περισσή φιλοτιμία, την αξιοπρέπεια και το ήθος, που διακρίνει τους Μαγουλιανίτες, τους Γορτύνιους, τους Αρκάδες.

Τι να πρωτοθυμηθώ; Να μη θυμηθώ ότι αμέσως μου διέθεσαν σπίτι να μείνω. Να μη θυμηθώ ότι έτρεξαν να με προμηθεύσουν με ξύλα. Να μη θυμηθώ ότι όλοι με προσκάλεσαν στο σπίτι τους να με φιλοξενήσουν. Να μη θυμηθώ ότι μάλωναν στο καφενείο ποιος να με πρωτοκεράσει. Να μη θυμηθώ τον αγώνα που έκαναν να

παραμείνω στα Μαγούλιανα ως δάσκαλος και μετά την προσωρινή μου τοποθέτηση.

Φίλες και φίλοι! Σκόπιμα αποφεύγω να αναφερθώ σε ονόματα. Ο κίνδυνος να ξεχάσω κάποιον θα ήταν ανεπίτρεπτο και οδυνηρό για μένα. Επιτρέψτε μου, όμως, να το κάνω για όσους συναδέλφους παλιότερους από μένα και νεότερους μου υπηρέτησα στα Μαγούλιανα για πολλά χρόνια την υπόθεση της παιδείας και για την όποια προσφορά μας μας τιμάτε σήμερα. Είναι αυτή η τιμή ένα δείγμα, ότι κάτι καταφέραμε ή προσπαθήσαμε τουλάχιστον να καταφέρουμε.

Ας αρχίσουμε από τον αρχαιότερο **Σωπήρο Κόλλια** και την αείμνηστη σύζυγό του **Δώρα**, τον **Δήμο Γόντικα** και την **Πανούλα Βραχνού - Αναγνωστοπούλου**, την **Αικ. Αναστασοπούλου**, την **Καλλιόπη Λαμπούση - Πυρομάλλη**, την **Αννα Κοσιαβέλου - Ηλιάκη** - με τις τρεις τελευταίες είχα την τιμή να συνυπηρετήσω - τους μετά από μένα κ. **Καραματζιάνη** και τη σύζυγό του, την κ. **Σταθοπούλου** και όλους τους κατοπινούς, που, ας με συγχωρήσουν, δε θυμάμαι τα ονόματά τους, γιατί δεν τους γνώρισα προσωπικά ποτέ.

Προσπαθήσαμε

Όλοι μας εργαστήκαμε φιλότιμα και προσπαθήσαμε να δώσουμε ό,τι καλύτερο είχαμε στην ψυχή μας. Η επιτυχία και προκοπή των μαθητών μας στον αγώνα της ζωής, της επιστήμης και αλλού φανερώνει ότι προσπαθήσαμε. Αν επιτύχαμε ή όχι εσείς θα το κρίνετε.

Όσον αφορά τον εαυτό μου σίγουρα έκανα και λάθη, σίγουρα και δεν εκτίμησα όσο θα' πρεπε, λόγω του νεαρού της ηλικίας και της απειρίας, κάποιες

ιδιαιτερες περιπτώσεις, που θα ήθελαν ιδιαίτερη μεταχείριση. Ζητώ, έστω και τώρα, συγγνώμη.

Καμαρώνουμε

Όλοι μας, όμως, πιστεύω να διερμηνεύω και τα συναισθήματα όλων των δασκάλων που πέρασαν από τα Μαγούλιανα, καμαρώνουμε και είμαστε υπερήφανοι για τον άριστο αρεοπαγίτη **Γ. Κανελλόπουλο**, για τους διακεκριμένους νομικούς - δικηγόρους Αθηνών **Δημ. Καρρά** και **Κ. Γόντικα**, για το θαυμάσιο νεαρό νομικό - εισηγητή του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου - **Β. Κονδύλη** και για όσους άλλους θεράποντες της νομικής επιστήμης δε θυμάμαι ή δεν γνωρίζω.

Συγχωρήστε μου την αναφορά στους νομικούς των Μαγουλιαντών. Την ίδια περηφάνια και το ίδιο καμάρι νιώθουμε για όλους τους μαθητές μας, που

διέπρεψαν και διαπρέπουν σε όλες τις επιστήμες και σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δράσης.

Θα ήταν παράλειψή μου να μην αναφέρω και να μην αναγνωρίσω τη συμβολή των ιερέων που υπηρέτησαν και υπηρετούν στα Μαγούλιανα, οι οποίοι με την παρουσία τους και το παράδειγμα τους συνετέλεσαν στη διαμόρφωση του λαμπρού χαρακτήρα των μαθητών μας. Τα πιο πολλά "Εύγε" όμως ανήκουν όχι σε μας, αλλά στους γονείς σας και σε σας τους ίδιους. Εκείνοι και εσείς στερηθήκατε, οραματιστήκατε, μοχθήσατε και επιτύχατε! Να είστε πάντα καλά και σας ευχαριστούμε για την τιμή που μας κάνατε σήμερα.

ΚΩΣΤΑΣ ΤΖΟΥΤΖΟΥΚΟΣ

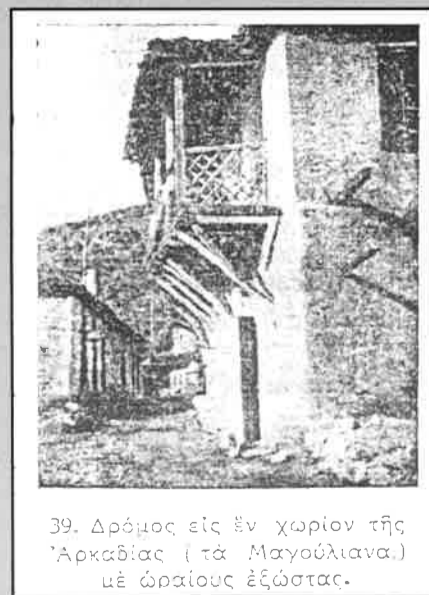
Δάσκαλος

Μαγούλιανα με τους ωραίους εξώστas

Αγαπητά «Μαγούλιανα» Όπως σας είχα γράψει σε προηγούμενη επιστολή μου, θυμήθηκα ότι όταν φοιτούσα στην Α' τάξη του Β' Οκτατάξιου Γυμνασίου Τριπόλεως στις αρχές του διδακτικού έτους 1940-41, στο βιβλίο «Γεωγραφία της Ελλάδος» του Οργανισμού Εκδόσεως Σχολικών Βιβλίων (ΟΕΣΒ) 1939 και στη σελίδα 55 υπήρχε μια φωτογραφία με την

εξής λεζάντα: Δρόμος εις εν χωρίον της Αρκαδίας (τα Μαγούλιανα) με ωραίους εξώστas. Ερεύνησα τη βιβλιοθήκη με τα μαθητικά βιβλία μου, βρήκα τη Γεωγραφία του 1940, φωτοτύπησα την εν λόγω σελίδα και σας την στέλνω για τα «Μαγούλιανά» σας.

Με εκτίμηση
Φώπος Μιχ. Τρανός

39. Δρόμος εις εν χωρίον της Αρκαδίας (τα Μαγούλιανα) με ωραίους εξώστas.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Η πρώτη διδασκαλική ημέρα μου

Από το 1884 μέχρι και το 1925, για 40 ολόκληρα χρόνια υπηρέτησε το σχολείο, την πατρίδα, το έθνος ο Ιωάννης Ρηγόπουλος, δημοδιδάσκαλος από το Ζυγοβίσι. Το 1934 ο διευθυντής της εφημερίδας «Η Φωνή της Γορτυνίας» Παρ. Ν. Κοντοές τον συνάντησε αποτραβηγμένο στα Μαγούλιανα. Τότε ο Ρηγόπουλος του παρέδωσε τα απομνημονεύματά του.

Πήρα το πτυχίο μου κατά το τέλος του Ιουνίου 1884 κι' ήρθα στο χωριό μου τ' αγαπημένο μου Ζυγοβίσι. Καρτέραγα τώρα το διορισμό. Θα φρόντιζε ο αδελφός μου ο Γιώργος που ήταν στην Αθήνα. Κατά τις 9 ή 10 Σεπτεμβρίου, έρχεται της αδελφής μου της Αγγελικής το παιδάκι ο Νίκος ως 6 χρονών και μου λέει:

- Μπάρμπα, διορίστηκες στα Μαγούλιανα, μου το είπε ο παππούλης μου (ο Γέρω
- Κανέλλος, ο πατέρας του πατέρα του Ιω. Σκαρμέα) να σου πάρω τα συχαρίκια.
- Καλά, βρε το θυμάσαι καλά, στα Μαγούλιανα σου είπε ή στη Βυτίνα;
- Στα Μαγούλιανα. Το θυμάμαι.

Τέλος ήρθε κι' ο συμπέθερός μου ο Γέρω - Κανέλλος και μου το βεβαίωσε. Το πέρασε από τη Δημητσάνα, το είδαν στην εφημερίδα. Λαβαίνω κι' ένα γράμμα από τον αδελφό μου που μούλεγε, ότι ήταν έτοιμο για τη Βυτίνα, αλλά ο Βουλευτής **Ηλίας Παλαμίδης** το μετέβαλε την τελευταία στιγμή. Ρωτάου τι χωριό είναι τα Μαγούλιανα. Καλό μου λένε, αλλά λίγος κόσμος. Το χειμώνα λίγες οικογένειες μένουνε, είναι όμως καλοί οι άνθρωποι και φιλότιμοι.

Στα Μαγούλιανα

Στις 13 του Σεπτεμβρίου 1884 ξεκίνησα με το γαμπρό μου το Γιάννη κι' ήρθαμε στα Μαγούλιανα. Επήγαμε ίσια στο σπίτι του Νικόλα του Κάλλα, τον οποίο ήρθα να διαδεχτώ, γιατί αυτός ήταν δάσκαλος ως τότε κι' εφρόντιζε να πάρει τη σύνταξή του. Τον είχα και συγγενή μακρινό, γιατί του πατέρα μου η μάννα ήταν Δημητσανίτισσα και αυτός Δημητσανίτης, αλλά παντρεμένος στα Μαγούλιανα.

Η κυρία του η Θεοφανώ μ' εδέχτη μετά πάσης χαράς. Με καρτέραγε. Το μεσημέρι μου τοιμάσανε αυγά τηγανητά μάτια, πρώτη φορά έτρωγα τέτοιο φαί. Τ' απόγευμα ήρθε ο γιατρός **Κ. Καρπακλής** να μου κάνει επίσκεψη και κάποιος άλλος. Την αυγή «του Σταυρού» επήγα στην εκκλησία κι' έψαλλα - εγνώριζα μουσική και είχα και καλή φωνή. Εβγήκαμε στην αγορά, με χαιρέτισαν πολλοί άνθρωποι, με τήρασαν με κάποια απορία, με περιέργεια. Δάσκαλος της νέας μεθόδου, πρώτη φορά ερχόταν στα Μαγούλιανα, αλλά και σ' όλο το κράτος δεν ήταν περισσότεροι από 200. Δυο - τρία χρόνια είχαν τα Διδασκαλεία κι' άρχισαν κι' έβγαιναν.

Στο σχολείο

Επήγα στο σχολείο. Κτίριο ωραίο, τώκαμε με έξοδά του ο Μαγουλιανίτης **Γιαννάκος Μπούκουρας**. Ήτανε 15 χρονών που πήγαινε και ζαλωνότανε σαν γυναίκα ξύλα για το σπίτι τους, γιατί ήτανε φτωχό, είχε όμως φυσικό μυαλό και η τύχη με πολλά στριφογυρίσματα τον έριξε άνδρα στο Τριέστι, όπου και έγινε εκατομμυριούχος.

Εκανε πολλά καλά στους συγγενείς του,

επήρε ένα παιδί της αδελφής του τώστειλε στο Μάντσεστερ της Αγγλίας και τώρα διατηρεί μεγάλο εμπορικό κατάστημα στην Αθήνα. Είναι εκατομμυριούχος και λέγεται Παναγιωτάκος Οικονόμου, ο πατέρας αυτού από την Τοπόριστα.

Την πρώτη μέρα

Στο σχολείο μαζώχτηκαν παιδιά σερνικά και κορίτσια μια ογδονταριά - μου φανήκανε πολύ έξυπνα παιδιά. Τα θάρρεψα, ερώτησα τα ονόματά τους, τάγραψα και τους είπα κι' ένα τραγουδί. Την πρώτη ημέρα ήρθαν και πολλοί χωρικοί στο σχολείο να ιδούνε τ' είναι κείνη η Νέα μέθοδος.

Τη δεύτερη ημέρα τους έδωκα τα βιβλία, έβαλα αμέσως τα πράγματα σε τάξη, και ο πρώτος Πάρεδρος Δημαρχικός γέρος σεβαστός ο **Νικολός Παπαθανασόπουλος** είπε στους υλοτόμους του χωριού (γιατ' είχε κι' έχει πολλούς το χωριό) να φέρουνε δυο - τρία σανίδια ο καθένας να φτιάσουμε θρανία. Τα πέρνασε μ' ευχαρίστηση, έδωκα στο μάστορη το σχέδιο και σε τρεις - τέσσερις ημέρες ήταν έτοιμα.

Ωρολόγιο πρόγραμμα

Εκαμα τ' ωρολόγιο πρόγραμμα και τα μαθήματα αρχήσαν ταχτικά. Εφιλοξενήθηκα μια βδομάδα στον συγγενή μου του Ν. Κάλλα και κατόπιν ήρθα κι' έκατσα στο σχολείο στο απάνου πάτωμα. Ήμουν όλο φωτιά και ενθουσιασμό στη δουλειά μου, επρώτευαν τα δημοτικά τραγούδια, άλλα ποιήματα, γυμναστική. Ενόμιζα πως άναψα ένα καμίνι τρομερό και κατεργαζόμουντα τα μεγάλα σφυριά που θα' σπαγαν γλήγορα - γλήγορα τα σίδερα

των σκλαβωμένων αδελφών μας.

Όταν εδίδασκα Ελληνική Ιστορία, η ψυχή μου, ο ενθουσιασμός μου έκαμε τα παιδιά να πυροκοκκινίζουν. Άλλου είδους διδασκαλία. Ενόμιζα πως και μόνο το σχολείο το δικό μου μπορούσε ύστερα από 10 χρόνια να βγάλει Νικηταράδες, Διάκους και Μποτσαρέους και να ελευθερώσουν τον Ελληνισμό. Αλλά για την τέτοια μου δουλειά θα κάνω λόγο σ' άλλο κεφάλαιο.

Τ' αποτελέσματα στα διάφορα μαθήματα ήταν ανάλογα με τον ενθουσιασμό προς το έργο μου.

Όλα τα Μαγούλιανα μ' ελάτρευαν. Κατά τα μέσα Μαΐου είχα 120 - 125 μαθητές. Ήρθαν από τα ξεχειμαδιά και πολλά παιδιά έστειλαν οι γονέοι τους στο σχολείο μου από την Ηλεία και μένανε σε συγγενείς τους, γιατί η φήμη μου έφτασε σ' όλα Μαγουλιανίτικα χωριά της Ηλείας. Είχα δώρα πολλά και διάφορα. Μ' έπαιρναν σε πολλά σπίτια και μ' εφίλευσαν ως διδάσκαλο και ως φίλο. Μπουκαουραίοι, Γοντικαίοι, Γ. Παπαζαφειρόπουλος δικολάβος, Ν. Πολυζωΐδης δικολάβος, Ν. Κάλλας ο συγγενής μου, Κ. Καρπακλής ιατρός, Αγγελής Κοσμόπουλος ή Κληρικός, Χαράλ. Ηλ. Λούρης, Παύλος Σωτηρόπουλος ζωγράφος και μουσικός καθώς και ο θετός υιός του Χαράλαμπος, Ανδρέας και Χαράλαμπος Φουκαίοι, Νικολός Παπαγιαννακόπουλος, Κ. Μασούρας από τη Βυτίνα παντρεμένος στα Μαγούλιανα, ελληνοδιδάσκαλος, Βασίλας Λαδόπουλος από τα Λαγκάδια.

Το παραπάνω κείμενο δημοσιεύτηκε στο «Γορτυνικό Ημερολόγιο 1948»

τεύχος τρίτο, σελ 27-29

ΣΤΗΝ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΗ φωτογραφία ο νεαρός με το παπιγιόν, στο κέντρο, είναι Μαγουλιανίτης φιλόλογος και ονομάζεται Βασίλης Κοσμόπουλος. Γεννήθηκε το 1874 στο χωριό μας, τελείωσε το Γυμνάσιο στη Δημητσάνα και φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Παντρεύτηκε το 1900 και έφυγε για την Κωνσταντινούπολη...

Η κόρη του Μαρίας Περρέα θυμάται: «Ο πατέρας μου Βασίλειος Κοσμόπουλος του Νικολάου και της Αγγελικής, το γένος Καριώρη, έφυγε το 1900 για την Κωνσταντινούπολη όπου παρέμεινε μέχρι το 1925.

»Υπηρέτησε στη Σχολή Ευαγγελιστριά του Πέραν ως διευθυντής και από το 1908 στο Ζωγράφειο, ένα από τα μεγαλύτερα εθνικά ιδρύματα της Πόλης, όπως η Μεγάλη του Γένους Σχολή, το Ζάππειο Παρθενωγών, το Κεντρικόν, το Ιωακείμιον.

»Υπηρέτησε μέχρι το 1923, με διακοπές κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο (1914-1918) και το 1923, μετά την άνοδο στην εξουσία του Κεμάλ Ατατούρκ, αρνούμενος να αφήσει την ελληνική υπηκοότητα.

»Το 1925 αναγκάστηκε να επιστρέψει στην Ελλάδα με τη σύζυγό του και την μονακριβή κόρη του τελειόφοιτο του Ζαππείου. Υπηρέτησε επί 4 χρόνια στο ημιγυμνάσιο Λίμνης Ευβοίας και μερικούς μήνες στο Χρυσό Παρανασιίδος. Πέθανε στην Αθήνα το Απρίλιο του 1931.

»Στην Κωνσταντινούπολη είχε μεγάλη εθνική δράση. Εκείνη την εποχή, πριν το 1923, η Πόλη ήταν πνευματικό κέντρο των ελληνικών γραμμάτων και του ελληνορθόδοξου πολιτισμού, γύρω από το Πατριαρχείο, φιλολογικών Συλλόγων κ.λ.π. Οι διδάσκαλοι και οι καθηγητές ήταν ενθαπύστολοι. Και ο Βασίλης Κοσμόπουλος ήταν ένα από τα επίλεκτα και δρώντα στελέχη της Ελληνικής Παροικίας».

Μαρίας Περρέα του Βασιλείου Κοσμόπουλου

Η Μαρίας Περρέα γεννήθηκε το 1908 στην Κωνσταντινούπολη. Έχει επισκευτεί τα Μαγούλιανα δύο καλοκαίρια (1931 και 1933) και, όπως αναφέρει: Τ' απήλαυσα καλά. Γευμάτισα στη δροσιά, κάτω από τα έλατα και επέστρεψα στο χωριό το βράδυ. Δεν έχω αφήσει πηγή που να μην πλώ νερό... Έχω ανέβει και στη Μαδόρα. Όταν έφυγα πήρα μαζί μου ένα κομμάτι ελάτου και μια χούφτα άχυρο από το αλώνι της Θανάσως.

ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ: Γιατί προσέφυγα...

Ερωτήσεις στον Κώστα Κανελλόπουλο, πρόεδρο του Πανελληνίου Συλλόγου Μαγουλιάνων.

Πριν από λίγους μήνες προσφύγατε ατομικά κατά της κοινοτικής απόφασης εκποίησης του Αγίου Ανδρέα; Τα υπόλοιπα μέλη του Δ.Σ. είχαν διαφορετική γνώμη;

Επιτρέψτε μου να σας ενημερώσω ότι δεν προσέφυγα ατομικά στην απόφαση της Κοινότητας, αλλά με ακόμη τρεις συμπατριώτες μας. Τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του Πανελληνίου Συλλόγου Μαγουλιαντών ενημερώθηκαν για την απόφαση της Κοινότητας σε ειδική συνεδρίαση και το Δ.Σ. απέστειλε επιστολή στο Κοινοτικό Συμβούλιο με την οποία το καλούσαμε να αναθεωρήσει την απόφασή του.

Ο κυριότερος λόγος που προσφύγαμε στην αρμόδια Επιτροπή της Νομαρχίας Αρκαδίας ήταν ότι δεν υπήρχαν χρονικά περιθώρια και η υπόθεση κινδύνευε να χαθεί. Είχαμε υποχρέωση να προσφύγουμε άμεσα. Διαφορετικά σήμερα ο Άγιος Ανδρέας θα είχε εκποιηθεί και Μαγουλιανίτες θα μας ζητούσαν ευθύνες γιατί δεν κάναμε κάτι. Η Κοινότητα ήταν αποφασισμένη να προχωρήσει στην υλοποίηση της απόφασής της.

Μάλιστα, η Κοινότητα αντί να απαντήσει άμεσα στην επιστολή που της απέστειλε ο Σύλλογος με έγγραφό της μας καλούσε -εκ των υστέρων- να ενημερωθούμε στο Κοινοτικό κατάστημα.

Πέρα από τον παραπάνω λόγο υπάρχουν και άλλοι ουσιαστικοί λόγοι, όπως, ιστορικοί, πολιτιστικής κληρονομιάς...

Γιατί αυτή η σύγκρουση με την κοινότητα;

Κατ' αρχάς δεν υπάρχει σύγκρουση. Εκτός

κι αν ονομάζουμε σύγκρουση την διαφορετική άποψη. Σύγκρουση θα υπήρχε αν είχαμε κάποιο συμφέρον.

Στο Σύλλογο πιστεύουμε ότι η Κοινότητα πήρε την απόφαση για εκποίηση βεβαιωμένα. Ίσως αν συζητούσε περισσότερο το θέμα κατέληγε σε διαφορετική άποψη. Αλλωστε και η οριακή πλειοψηφία (4 υπέρ, 3 κατά) αυτό ακριβώς δηλώνει.

Επιτρέψτε μου να σας πω ότι όλοι αγαπάμε τα Μαγουλιανά. Δικαιούμαστε να έχουμε άποψη για ένα τόσο σοβαρό θέμα και εμείς οι Μαγουλιανίτες που ζούμε και εργαζόμαστε στην Αθήνα. Δεν επιτρέπεται να μένουμε απλοί θεατές...

Πριν προχωρήσετε στην προσφυγή κατά της κοινοτικής απόφασης υπήρξε από την πλευρά σας ένας συνεχής διάλογος τόσο με μέλη του Πανελληνίου Συλλόγου, όσο και το Κοινοτικό Συμβούλιο;

Συζητήσαμε με πολλούς συμπατριώτες

μας. Και, όχι μόνο είχαμε αλλά συνεχίζουμε να έχουμε ένα συνεχή διάλογο για το θέμα του Αγίου Ανδρέα. Αρκετοί Μαγουλιανίτες εστίασαν τον προβληματισμό τους και στην δική μας ευθύνη για να σωθεί, όπως χαρακτηριστικά έλεγαν, το συγκεκριμένο κτίριο.

Εκποίηση. Οι γνώμες των Μαγουλιανιτών δίστανται. Και, όπως και να έχει το πράγμα, υπάρχουν συχωριανοί μας που ερωτούν τι σκοπεύετε να κάνετε από εδώ και πέρα για να μην γκρεμιστεί το κτίριο;

Σίγουρα κάποιοι συμπατριώτες μας θα έχουν διαφορετική άποψη από τη δική μας. Πιστεύουμε, όμως, ότι η συντριπτική πλειοψηφία δεν συμεριζείται την άποψη της εκποίησης του εν λόγω κτιρίου. Υστερα από την απόφαση της αρμόδια Επιτροπής της Νομαρχίας, που έκανε αποδεκτή την προσφυγή, έχω τη γνώμη πως είναι επιτακτική η αξιοποίηση του

ιστορικού κτιρίου. Να εξεταστούν οι δυνατότητες ένταξής του σε κάποιο αναπτυξιακό πρόγραμμα. Μέχρι σήμερα δεν προβήκαμε σε καμία ενέργεια...

Σχετικά με το αν θα γκρεμιστεί, σας διαβεβαιώνω ότι γι' αυτό φρόντισε πριν από λίγα χρόνια η ίδια η Κοινότητα, αλλά και συμπατριώτες μας. Με χρήματα των τελευταίων κατασκευάστηκε η σκεπή.

Θα μπορούσε -έτσι πρόχειρα σας λέω- το κτίριο αυτό να μετατραπεί σε Ξενώνα.

Όταν η ίδια η ηγεσία του ΕΟΤ επείγεται να αποποιήσει το κράτος τον ρόλο του επιχειρηματία και βγάζει «στο σφυρί» σχεδόν το σύνολο της περιουσίας του Ελληνικού Οργανισμού Τουρισμού δεν θα ήταν ειρωνεία να μιλάμε για σύσταση μιας προβληματικής επιχείρησης;

Η σκέψη να γίνει στον Άγιο Ανδρέα Ξενώνας δεν ανήκει στο χώρο της ουτοπίας. Πέρα όμως από αυτό για την χρήση του κτιρίου θ' πρέπει να αποφασίσει όλη η κοινότητα. Όταν μέχρι στιγμής δεν έχουμε κάνει κάτι για το ιστορικό κτίριο δεν επιλέγουμε ασυζητητί τη λύση της εκποίησης, που είναι η τελευταία.

Υπάρχουν άλλες εναλλακτικές σκέψεις για το κτίριο;

Δεν θέλω να υπεισελθώ αυτή τη στιγμή σε μια τέτοια κουβέντα. Νομίζω ότι το καλύτερο που μπορεί να γίνει αυτή τη στιγμή είναι να ακουστούν οι απόψεις και άλλων συμπατριωτών μας.

Τέλος, να προσθέσω ότι οι Μαγουλιανίτες διαθέτουν αυτό το κτίριο ως κληρονομιά και οφείλουν να το παραδώσουν στους νεότερους. Τέτοια κτίρια οι κάτοικοι της κοινότητάς μας τα διαφύλαξαν σε εποχές δύσκολες, που το κράτος δεν χρηματοδοτούσε τους ΟΤΑ. Μπορούμε εμείς οι νεομαγουλιανίτες να τα εκποιήσουμε;

Εννιά χορηγοί μέχρι στιγμής

Οι εποχές άλλαξαν αλλά η κοινωφελή προσφορά των συμπατριωτών μας παραμένει η ίδια. Το χωριό μας οφείλει το σύνολο των σημαντικών και καλαίσθητων δημοσίων κτιρίων του στην προσφορά κάποιων γενναϊόδωρων Μαγουλιαντιτών.

Αξιοί ευγνωμοσύνης ήταν οι άνθρωποι που με φιλόδοξη ευαισθησία και πατριωτική λαχτάρα έκτισαν το σχολείο, τις εκκλησιές και τα ξεκλήσια, τις βρύσες στο χωριό μας...

Διατηρώντας την παράδοση των ανιδιοτελών δωρητών 9 οικογένειες Μαγουλιαντιτών, άλλοι με το περίσσειμα και άλλοι με το υστέρημα, δήλωσαν την επιθυμία τους να συμμετάσχουν στην αγιογράφηση του Αη Γιάννη. Η χειρονομία είναι συγκινητική. Η προσφορά τους είναι περίσσιας ομορφιάς, σαν τα λουλούδια που φυτρώνουν σε τόπους άνωδρους.

* Όσοι ενδιαφέρονται να συμμετάσχουν στην αγιογράφηση μπορούν να επικοινωνήσουν με τον ιερέα της Κοινότητας και τον πρόεδρο του Συλλόγου Μαγουλιαντιτών.

Τα έργα με τα οποία θα αγιογραφηθεί ο ναός είναι:

- Η Γέννησις του Χριστού (1, 45 ύψος X 1, 25 πλάτος)
- Η Βάπτισις (1, 45 X 1, 62)
- Η Βαϊοφόρος (1, 52 X 1, 20)
- Η Σταύρωση (1, 52 X 1, 67)
- Η Ανάστασις (1, 1, 52 X 1, 68)

Οι Απόστολοι Πέτρος και Παύλος και άλλοι έντεκα άγιοι και αγίες.

Όλα τα φωτοστέφανα των αγίων θα επενδυθούν με χρυσό 24 καρατίων και η αγιογράφηση θα γίνει με χρώματα ανεξίτηλα, πάνω σε αδιάβροχο Γερμανικό μουσαμά.

Σε κάθε έργο θα γραφεί το όνομα του δωρητή.

Εκθεση εικόνων

Ο δήμος Νέου Ψυχικού στα πλαίσια των πολιτιστικών και μορφωτικών εκδηλώσεων του Μαΐου έχει προγραμματίσει έκθεση βυζαντινών εικόνων της αγιογράφου Νότας

Κολλία. Η συμπατριώτισσα μας κ. Κόλλια έχει εκθέσει με επιτυχία έργα της στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και στην Αμερική και η προσφορά της στη τέχνη της αγιογραφίας θεωρείται σημαντική. Η έκθεση θα τελεί υπό την αιγίδα της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών και τα εγκαίνια της θα γίνουν στις 18 Μαΐου 1998 και ώρα 8 μ.μ. σε αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου του δήμου Ν. Ψυχικού. Τα εγκαίνια θα κάνει ο δήμαρχος Θάνος Βεζιριάνης και ο Ιωάννης Χατζηφώτης, εκπρόσωπος Τύπου της Αρχιεπισκοπής Αθηνών, θα μιλήσει για το έργο της κ. Κολλία.

Τέλος, η βυζαντινή χορωδία υπό τη διεύθυνση του κωνσταντινουπολίτη Χάρη Νταραβάνογλου θα ψάλλει αναστάσιμους ύμνους.

Τις αναζητήσεις μου τις

Ο Στάθης Κόλλιας είναι ένας δικός μας άνθρωπος που δεν χρειάζεται συστάσεις. Μπήκε στα σπίτια μας απρόσκλητος, αλλά καλοδεχούμενος, πριν από περίπου 20 χρόνια με το περιοδικό «Τα Μαγουλιανά».

Στο τεύχος αυτό η εφημερίδα «Τα Μαγουλιανά», συνεχιστής εκείνης της φιλότιμης προσπάθειας, επιχειρεί ένα φλας μπακ... Ο Στάθης μετρημένος, προσηνής, απλός και ξεκάθαρος μιλά από καρδιάς για όλα.

Ποιός είχε την ιδέα της έκδοσης και ποιες δυσκολίες έπρεπε να ξεπεραστούν;

Η συνάδελφός μου Γιώτα Πολίτη από τη Μυγαλιά μου έφερε το «Λιασκοβα», ένα καλοπροσεγμένο περιοδικό μικρού μεγέθους και ποικίλης ύλης, που εξέδιδε και κυκλοφορούσε σε τριμηνιαία έκδοση ο Σύλλογος Μυγαλιωτών.

Ήταν αν θυμάμαι καλά άνοιξη προς καλοκαίρι του 1975 και ήμουν τότε πρόεδρος του δικού μας Συλλόγου. Σκέφτηκα πως θα μπορούσε και ο δικός μας Σύλλογος να εκδώσει ένα περιοδικό. Μετέφερα τη σκέψη μου στο Διοικητικό Συμβούλιο και το Δ.Σ. του Συλλόγου αποφάσισε την έκδοση.

Τώρα, η έκδοση ενός περιοδικού είναι μια πολύ δύσκολη υπόθεση. Χρειάζονται εκτυπωτικά και βιβλιοδετικά μηχανήματα, χρήματα, οι κατάλληλοι άνθρωποι, αλλά πάνω απ' όλα ύλη προς δημοσίευση.

Όλα μπορείς να τ' αντιμετωπίσεις. Όταν όμως δεν έχεις στα χέρια σου ούτε ένα δράμι ύλης προς δημοσίευση σε πιάνει πανικός.

Όλα αυτά μας έλειπαν και θα έπρεπε αμέσως μετά την πρώτη

τη έκδοση, την πρωτόγονη θα σου έλεγα και εγώ, να εξευρεθούν και τα προβλήματα που μας δημιουργούσε η έλλειψή τους εσπευσμένα να ξεπεραστούν.

Πώς «πανηγυρίσατε» το πρώτο τεύχος και τι όνειρα κάνατε για το περιοδικό σας;

Χάρηκα όταν έμαθα ότι έφτασε στα Μαγουλιανίτικα σπίτια. Είχε γίνει η αρχή. Το περιοδικό ήταν... κακέκτυπο, κακόγουστο και λίγο, αλλά ήταν ένα πρώτο ξεκίνημα. Αναθάρρεψα, ανασκουμπώθηκα και μαζί μου αναθάρρεψε και ανασκουμπώθηκε όλο το Δ.Σ.

Ονειρευόμουν, μάταια όμως απ' ότι είδες, η έκδοσή του να είναι τρίμηνη, η αντοχή του στο χρόνο μεγάλη, η εμφάνισή του κομψή και η ύλη του πλούσια.

Μέσα από ένα μεγάλο κεφάλαιο σε συνέχειες θα περνούσαν όλα όσα θα κατέγραφε ένας λαογράφος στο χωριό μας των παλιών καιρών με τους πολλούς ανθρώπους. Τα ήθη και τα έθιμα, οι ασχολίες και οι συνήθειες των Μαγουλιανιτών, η ονομασία και ο τρόπος χρήσης των εργαλείων τους και των αναγκών του νοικοκυριού τους, οι γλωσσικοί τους ιδιωτισμοί και τα τόσα άλλα σχετικά.

Φυσικά για τους παλαιότερους Μαγουλιανιτίτες όλα τα παραπάνω θα ήταν γνωστά. Φυσικά όλα τα παραπάνω, που συναντώνται

σχεδόν όμοια σ' όλη τη Γορτυνία, έχουν καταγραφεί και διαφυλαχθεί από πολλούς, όμως, οι νέοι μας θα τα μάθαιναν από πρώτο χέρι και με την τελική έκφραση και μορφή που πήραν μέσα στο χωριό μας. Θα μάθαιναν πολλά για τους καταδικούς τους από τους καταδικούς τους ανθρώπους.

Η υπόλοιπη θεματολογία του θα ήταν εκείνη που με πολύ επιμέλεια επεξεργάστηκε με τον αείμνηστο Αιμίλιο Αλεξόπουλο και που σε ενόπτες αναγράφεται στην πρώτη σελίδα του πρώτου τεύχους του περιοδικού. Θα αναφερόταν δηλαδή, για σε όσους δεν έχουν πια στο σπίτι τους το περιοδικό εκείνο, στη γεωγραφία, την ιστορία, τη παράδοση, στις εκκλησίες, τα σχολεία, τους κοινοτικούς χώρους, στο Σανατόριο, στα τοπωνύμια, στα ζωκλήσια, στις βρύσες, στα κάστρα, στις σπηλιές, στα τραγούδια, στα ποιήματα, στις σάτιρες, στα νανουρίσματα, στα μοιρολόγια, στους δωρητές, στους ευεργέτες και στις ιστορικές πηγές του χωριού μας.

Τέλος, θα είχε τις ενημερωτικές, ειδησεογραφικές και για τα κοινωνικά σελίδες του, μόνιμες στήλες για συνεργασίες Μαγουλιανιτών και φίλων του χωριού και σελίδες που θα προέβαλαν τις ανάγκες, τα αιτήματα και τις διεκδικήσεις της κοινότητας και του Συλλόγου μας προς τους κρατικούς φορείς. Δυστυχώς όμως αυτό το όμορφο όραμα έμεινε όνειρο.

Γιατί μόνο δυο περιοδικά; Δεν υπήρξε αρκετή βοήθεια - συμπαράσταση από συμπατριώτες μας; Τι σας αποθάρρυνε και σταματήσατε τη φιλότιμη προσπάθεια;

Τώρα μπορώ να πω ότι:

1) Ξεκινήσαμε λίγο πρόχειρα ή μάλλον ξεκινήσαμε βιαστικά και χωρίς σχεδιασμό. Μετά την απόφαση που πήραμε να εκδώσουμε το περιοδικό δεν προχωρήσαμε όπως θα έπρεπε στη σύσταση μιας συντακτικής ομάδας από Μαγουλιανίτες μη μέλη του Δ.Σ. που να διέθεταν τον άνετο χρόνο και την ειδική κλίση που αυτή η δουλειά απαιτεί.

2) Καθορίσαμε τους στόχους του περιοδικού και τους χώρους που θα κάλυπτε, αλλά το σπουδαιότερο, δηλαδή την πολλή και ποικίλη ύλη που θα χρειαζόταν για τις εκδόσεις του, σαν κάτι το πολύ φυσικό και εκ προοιμίου δεδομένο, το αφήσαμε στα χέρια των συμπατριωτών μας, και

3) Εστω και με λυμένο το οικονομικό πρόβλημα δεν φροντίσαμε έστω και για λόγους άνεσης και ασφάλειας να εξασφαλίσουμε πρώτα την ύλη τουλάχιστον τριών, τεσσάρων τευχών έτσι που μετά την κυκλοφορία του πρώτου τεύχους εμείς να ασχολούμεθα με την εξεύρεση και εξασφάλιση της ύλης του πέμπτου τεύχους και η συνέχεια να πηγαίνει έτσι. Όπως στο προείπα αυτή η δουλειά απαι-

τεί άτομα όχι και με τόσο πια εξειδικευμένες γνώσεις, αλλά με έμφυτη κλίση και ροπή. Ατομα που να τους αρέσει αυτό που κάνουν. Που να τα ευχαριστεί, να τα ικανοποιεί, να τα ηδονίζει. Που να το μπορούν ή έστω να έχουν την ψευδαίσθηση ότι το μπορούν.

Τα παιδιά στο Δ.Σ. ήσαν ειλικρινή. Ναι στο περιοδικό. Ναι στη βοήθεια της εκτύπωσης και της διάθεσής του, αλλά όχι στην συγγραφή των κειμένων του.

Ελάχιστοι συγχωριανοί ανταποκρίθηκαν

στις παρακλήσεις και μας έστειλαν τη γραφή τους. Θα τη βρεις στα δύο τεύχη. Για να καλύψω τις σελίδες, που πίστευα ότι έπρεπε να έχουν τουλάχιστον τα πρώτα τεύχη, κατέφυγα στην αναδημοσίευση ενός, δυο καλών διηγημάτων από σχετικά έντυπα συγγενών Σωματείων, αφού προηγουμένως είχα εξασφαλίσει την από τηλεγράφου έγκριση των συγγραφέων τους και που, κατηγορήθηκα -σου κάνω μια παρένθεση εδώ- γι' αυτό από μερικούς.

Μετά την κυκλοφορία του πρώτου τεύχους και στην

προετοιμασία του δεύτερου οι οιωνοί ήσαν κακοί και την αγωνία μου θα τη βρεις αποτυπωμένη στο Β' τεύχος και στη στήλη «Σύντομο σημείωμα υπεύθυνου Σύνταξης».

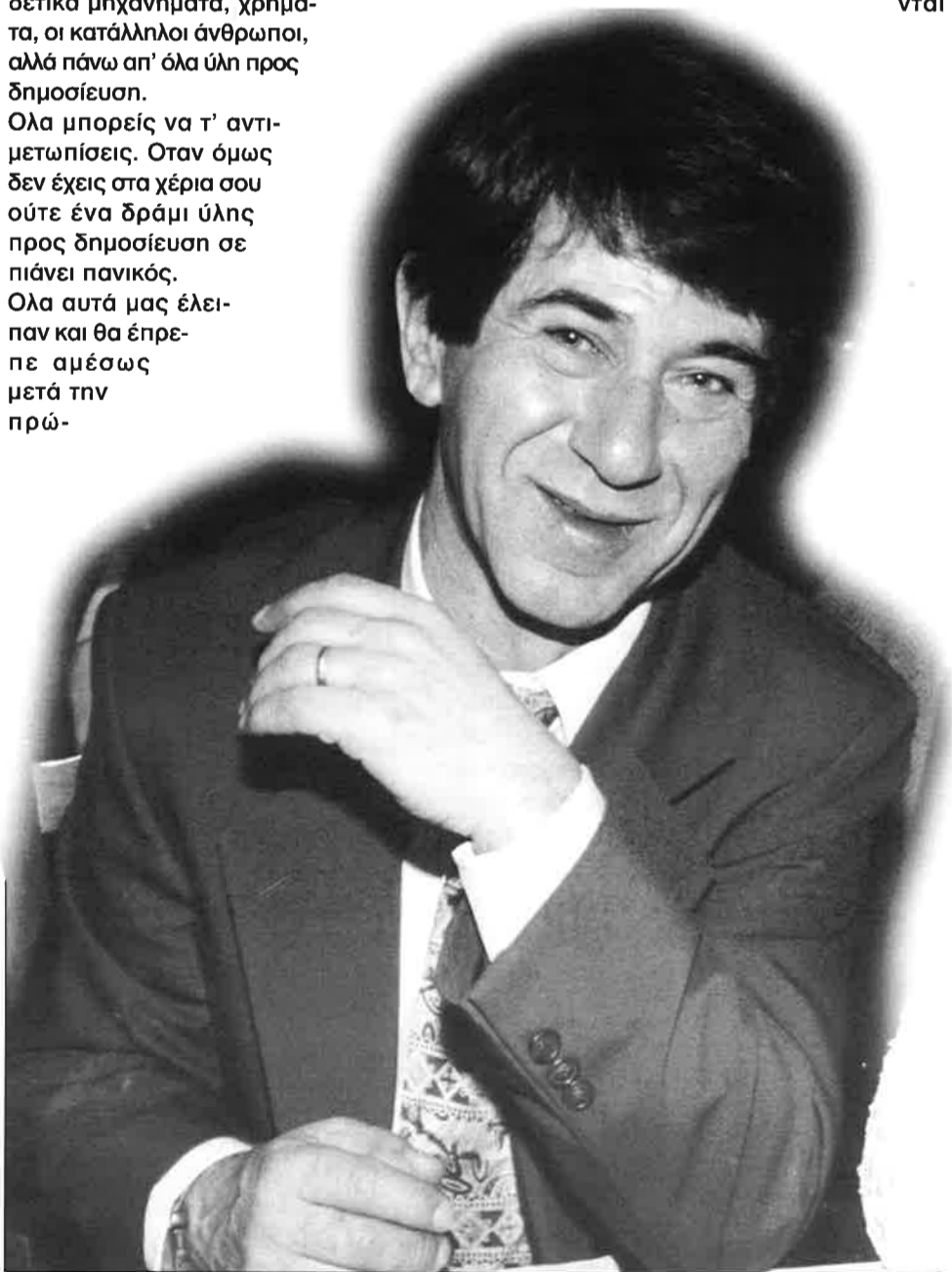
Παράλληλα, τα αποτελέσματά μου από έρευνα στους σχετικούς χώρους για τη σύσταση συντακτικής ομάδας και την αποστολή ύλης ήταν αποκαρδιωτικά. Μιλάμε όμως και για 20 χρόνια πριν, τότε που οι εκπαιδευτικοί μας ήταν λιγότεροι, οι φοιτητές μας στις σχετικές σχολές το ίδιο και κανένας στο χώρο της δημοσιογραφίας και της εκτύπωσης. Ο κάποιος άλλος στους οποίους ήλπιζα μου απάντησαν με ένα ευγενικό όχι.

Κάτω λοιπόν απ' αυτές τις συνθήκες το σταμάτημα της έκδοσης, που στην ουσία μόλις είχε αρχίσει, έφτασε προς το θυρών και έγινε μετά την έκδοση του Β' τεύχους. Να σου πω και κάτι, εάν δεν είχα τότε τις όποιες αυξημένες ευαισθησίες μου, για παράδειγμα εάν δεν ήθελα να ήμουν πιστός στην τρίμηνη έκδοση, που είχαμε υποσχεθεί και αν δεν περίμενα να μου σταλεί η ύλη και την γύρευα μόνος παρακαλώντας και πιέζοντας κάποιους συγχωριανούς ίσως να είχαμε σήμερα κάποια τεύχη ακόμα και θα ήταν πολύ καλό αυτό. Όλα τα άλλα, χρήματα - εκτύπωση - διάθεση θα τα είχαμε ξεπεράσει.

Η έγκριση του νέου προέδρου του Δ.Σ. Δημήτρη Παπαδημητρόπουλου ήταν δοσμένη γιατί ο κύριος Παπαδημητρόπουλος είναι πρακτικός άνθρωπος και ρεαλιστής και ανοικτός σε τέτοιου είδους κινήσεις. Γεγονός είναι ότι το περιοδικό εκείνη την εποχή πέρασε σαν μια ουτοπία. Δεν έπιασε. Δεν κύλησε.

Πως αισθανθήκατε όταν μπήκε τελεία σ' εκείνη την εκδοτική προσπάθεια; Τι σήμαινε για σας εν τέλει το περιοδικό εκείνο;

Επειτα από καιρούς και αφού είχα κατα-

έβρισκα στα παραμύθια

λαγιάσει ξαναγύρισα στο χαρακτήρα μου. Δικαιολόγησα. Οι άνθρωποι έχουν τα προβλήματά τους. Δεν έχουν ώρες ελεύθερες. Δεν έχουν την όρεξη μου. Δεν έχουν κλίση προς τέτοια πράγματα. Το αφήνουν σ' άλλους και έτσι γίνεται ένας μεγάλος κανένας. Δεν θέλουν να φαίνονται. Φοβούνται τη κριτική, το κοσμοπολιό, το κακό σχόλιο.

Οπωσδήποτε λυπήθηκα. Οχι γιατί έχασα μια σφραγίδα, μια προβολή. Από χαρακτήρος δεν είμαι άνθρωπος της προβολής. Για το χωριό μου και τους ανθρώπους του είμαι ο γνωστός Στάθης, με ένα απολυτήριο παλαιού Οκταταξίου γυμνασίου. Απλώς υπάλληλος, με οικονομικά μέσου αστού που μου αρέσει να προσφέρω για τον τόπο και εργάζομαι εκεί που μπορώ με την ίδια άνεση, και στην κορυφή και σε βήση.

Ηθελα το περιοδικό να περπατήσει. Αν το περιοδικό περπατούσε, εκεί που εμείς το βάλαμε να περπατήσει, στους όμορφους χωμάτινους δρόμους του χωριού μας, τους ίδιους από το τόσο πολύ παλιά, στους δρόμους της μνήμης, της γνώσης και της θύμψής μας και το φωνάζαμε όλοι μας, όλοι μας όμως ανεξαιρέτως με ανοικτή καρδιά και του δίναμε από κάτι, απ' ό,τι είχε ο καθένας μας, σήμερα θα είχαμε μια μεγάλη συγκομιδή μέσα στο Μαγουλιαντικό κασόνι. Ομως, δεν ξέρω, δεν το προσέξαμε όσο θα ήθελα εγώ και όσοι σκέπτονται σαν εμένα και το αφήσαμε να φύγει για σχεδόν 20 χρόνια.

Ποιο είναι το παράπονο του Στάθη Κόλλια;

Από τη ζωή έχω παράπονα όπως ο καθένας μας. Σαν Μαγουλιανίτης από την εποχή που ήμουνα Μαγουλιαντάκι. Αρκεί να σου πω ότι στην ηλικία των 14 χρόνων μαθητής νυχτερινού γυμνασίου, χαμαλάκι τραβούσα καρτσάκι στην Αθήνα.

Εσένα όμως δεν σε ενδιαφέρει αυτό. Εσύ θέλεις να σου πω το παράπονό μου, αν υπάρχει, από τη σχέση μου με το περιοδικό και ίσως κατ' επέκταση από το Σύλλογο.

Από τη σχέση μου με το περιοδικό το παράπονό μου βγαίνει από μόνο του και φαίνεται πιο είναι από τα όσα σου είπα μέχρι τώρα. Από τη δεκαετία μου σχεδόν στο Δ.Σ. του Συλλόγου δεν έχω κανένα παράπονο. Μπήκα στη ζωή και στα σπίτια των συγχωριανών μας, και κάποτε ενοχλητικά, θέλοντας να κάνω όσο πιο καλά μπορούσα τη δουλειά μου και απομακρύνθηκα με μηδενικές σχεδόν αντιπάθειες που και αυτές τελείωσαν γρήγορα.

Πάντως νοιώθω πουχασμένος γιατί οι σχέσεις μου με τους συνανθρώπους μου, Μαγουλιανίτες και έξω Μαγουλιανίτες είναι καλές και γιατί δεν υπάρχει ούτε ένας άνθρωπος στον οποίο να μη μιλάω ή να μη μου μιλάει εκείνος.

Ξοδέψατε πολλά εκατομμύρια για να θεμελιώσετε το σπίτι σας στα Μαγουλιανά. Πόσο «τρελός» είναι

τελικά ο Στάης Κόλλιας;

Τους τελευταίους καιρούς βλέπεις σ' όλα τα χωριά της πατρίδας μας και στα ακόμμη μικρότερα και στα περισσότερο κακοτράχαλα και στα πιο μακρινά και λιγότερο γνωστά του δικού μας, αλλά και έξω απ' αυτά, στα μικρολακώματα και στις μικροπλαγιές τους να ξεφυτρώνουν το ένα μετά το άλλο μικρά και μεγαλύτερα σπίτια με όμορφη αρχιτεκτονική. Σπίτια που μαρτυρούν ότι υπάρχουν χιλιάδες σας εμένα νεοέλληνες «τρελοί», δηλαδή με τη χαριτωμένη ερμηνεία της λέξης «τρελός» που της προσδίδεις και που στ' αλήθεια μ' αρέσει πολύ.

Υπάρχουν επαναλαμβάνω χιλιάδες νεοέλληνες που μπορούν και ξεπερνούν το δίλημμα του «συμφέρει δεν συμφέρει» και τολμούν και σπίνουν ένα σπίτι εκεί που πραγματικά το θέλουν και εκεί που στ' αλήθεια τους λείπει και το αποζητούν. Στο χωριό τους ή στη γεωγραφική περιφέρεια του χωριού τους.

Πιά είναι τα κίνητρα αυτής της τολμηρής τους συμπεριφοράς; Είναι η δημιουργία μιας εξοχικής κατοικίας; Είναι μία εκ των έσω στημένη ντε φάκτο κατάσταση προκειμένου τα παιδιά να βιώνουν και στο χωριό των προγόνων τους με όλα τα θετικά που αυτή η βίωση συνεπάγεται; Είναι η σκέψη ότι τα παιδιά στη πόλη που θα ζήσουν και θα εργαστούν μοιραία θα δημιουργήσουν ενώ στο χωριό πιθανότατα όχι; Είναι η αναζήτηση της ηρεμίας σώματος, νου και ψυχής; Η νόστος της πατρίδας; Θεέ μου να τελειώσω εν ειρήνη στα χωμάτά του; Είναι όλα αυτά και άλλα πολλά;

Ο καθένας έχει τα δικά του κριτήρια. Είναι τρελά; Είναι χαριτωμένα τρελά; Πάντως σε μένα λειτούργησαν καθοριστικά.

Πόσο σας στάθηκε η οικογένειά σας στις παραπάνω επιλογές σας;

Αν εννοείς στην επιλογή μου να εκδώσω το περιοδικό η στάση της γυναίκας μου, γιατί τα παιδιά μου τότε ήταν πολύ μικρά, ήταν η ίδια ακριβώς με εκείνη όλων των προηγούμενων χρόνων που από τη θέση του Γενικού Γραμματέα και του προέδρου δούλεψα για το Σύλλογο. Ήταν υπομονετική, καρτερική, με κατανόηση και με

ποικιλόμορφη προσωπική προσφορά εργασίας.

Την ίδια άλλωστε, ως προς την κατανόηση και την υπομονή στάση, γιατί έπαιρνα οικειοθελώς και εργασία στο σπίτι, τήρησαν και οι γυναίκες των παντρεμένων φίλων και συνεργατών στο Δ.Σ. του Συλλόγου εκείνων των περιόδων.

Ξέρεις, όχι μόνο δεν αγανάκτησαν, όλες τους εργαζόμενες και μικρομπτέρες από τα συχνά-πυκνά ξενύχτια στο γραφείο του Συλλόγου αφού οι εργασίες μας τελείωναν καθημερινά αργά το βράδυ, αλλά απεναντίας συνέτειναν στην σφρηλάτση μιας στενής οικογενειακής φιλίας που διατη-

ρείται άρρηκτη μέχρι σήμερα.

Ευχαριστώ τη γυναίκα μου και τις γυναίκες των φίλων μου που, αν και δικαιολογημένες, δεν μας γκρίνιαξαν και μας άφησαν ανεμπόδιτους να κάνουμε επί χρόνια το δικό μας.

Αν πάλι αναφέρεσαι στη στάση της γυναίκας μου, γιατί τα παιδιά ήταν και τότε μικρά -ο Κώστας ήταν 12 χρόνων και η Νότα 8- στην επιλογή της κατασκευής του σπιτιού μας στο χωριό θα σου πω ότι η απόφαση ήταν κοινή. Ξέρεις, και το λέω αυτό επειδή με ρωτά, με τη γυναίκα μου μοιάζουμε σαν δυο σταγόνες νερό και είμαστε πολύ τυχεροί γι' αυτό.

Θέλαμε ένα σπίτι στην εξοχή για μας και τα παιδιά μας και το θέλαμε και οι δυο στο βουνό, παρ' ό,τι η ίδια έχει από πατέρα νησιωτική καταγωγή. Και, επιλέξαμε να το κάνουμε στα Μαγουλιανά.

Τώρα αν πάνω στο σπίτι μας έκανα κάποια λάθη ή αν κάτι δεν εκτίμησα και δεν μέτρησα σωστά είμαστε και οι δυο υπέρ του «ό γεγονός γεγονός» και η πίστη μας είναι πίστη.

Πια τα πλεονεκτήματα και πια τα μειονεκτήματά σας;

Τα παιδικά μου χρόνια τα έζησα στο χωριό. Τα εφηβικά μου μεταξύ χωριού και Αθήνας. Και στα δυο αυτά στάδια της τρυφερής μου ηλικίας δεν είχα -ούτε οι συνομήλικοί μου είχαν- τηλεόραση και ραδιόφωνο.

Τις αναζητήσεις μου τις έβρισκα στα παραμύθια πρώτα και στα λογοτεχνικά βιβλία μετά, στα όσα έπεφταν στα χέρια μου και μουσική μου ήταν η δημοτική και η εκκλησιαστική.

Επομένως οι Β. Ουγκώ, Ζώρζ Ονέ, Λ. Τολστόι, Αλ. Παπαδιαμάντης, Καρκαβίτσας, Παλαμάς, Πολέμης, Δροσίνης, Πορφύρας, Κρυστάλλης και τόσο άλλοι από τη μια μεριά και οι τραγουδιστές του χωριού μας, πατεράδες και μαναδες, παλικάρια και κοπελιές από την άλλη.

Ο παπά - Γιάννης, που προσωπικά λάτρεψα, η φωνή του παπαγιάννη και το Περιστέρι με έκαναν χριστιανό, η πατριαρχική οικογένεια και ο αυστηρός δάσκαλος, όλοι μαζί, έγιναν οι διαπλαστές της ψυχής και του χαρακτήρα μου και με παρέδωσαν στη ζωή ρομαντικό, παραδοσιακό και συντηρητικό. Η φτώχεια που έζωνε όλα τα παιδιά του χωριού δεν με έκανε σφιχτό ή τσιγκούνη, ούτε η γρίνια της μάνας γκρινιάρη. Δεν φοβάμαι τη δουλειά, την όποια δουλειά, ούτε την τσέπη. Μ' αρέσει να δίνω, να προσφέρω. Είμαι τελειομανής, ακριβολόγος, όσο γίνεται ειλικρινής και μέχρι βλακείας συνεπής.

Σ' αυτές μου τις ιδιότητες να αποδώσεις το όχι με γρηγορότερους ρυθμούς προχώρημα του σπιτιού μας στο χωριό και το σταμάτημα της έκδοσης

του περιοδικού.

Είμαι λίγο παραπάνω απ' ό,τι χρειάζεται μοναχικός χαρακτήρας, χωρίς όμως να γίνομαι αντικοινωνικός. Μπορεί να είμαι και λίγο καλός στις δημόσιες σχέσεις. Είμαι διαλλακτικός και υποχωρητικός. Λυπάμαι όταν στενοχωρώ και εκείνους

που με στενοχωρούν και δεν προσβάλλω ούτε και αυτούς που με προσβάλλουν.

Αυτά σε γενικές γραμμές. Τώρα πια από τα πιο πάνω είναι πλεονεκτήματα και πια μειονεκτήματα θα το κρίνουν εκείνοι που θα μας διαβάσουν. Κοίταξε να δεις, παιδιά γεννημένα στο τόπο μας και της δικής μου γενιάς δεν μπορούσε να διαπλαστούν αλλιώς παρά μόνο έτσι ή κάπως έτσι.

Σήμερα, περίπου 20 χρόνια μετά, θα ξανατολμούσατε έκδοση περιοδικού;

“Η φωνή του παπά Γιάννη μ' έκανε χριστιανό, η πατριαρχική οικογένεια και ο αυστηρός δάσκαλος με παρέδωσαν στη ζωή ρομαντικό και συντηρητικό”

Τώρα τόλμησε το σημερινό Δ.Σ. του Συλλόγου μας. Τόλμησε προσωπικά ο πρόεδρος του Κώστας Βασ. Κανελλόπουλος. Τολμήσατε εσείς οι νέοι άνθρωποι. Το νέο μας έντυπο θα σμίξει με το παλιό μας στη Μαγουλιανίτικη βιβλιοθήκη και εκεί θα έχουνε και αυτά να πούνε πολλά μεταξύ τους. Η Μαγουλιανίτικη βιβλιοθήκη θα γίνει πλουσιότερη.

Σας ευχαριστώ όλους σας για την εκτίμηση που μου δείχνετε. Σας σπατάλησα περισσότερο χώρο αλλά σας μίλησα από καρδιά, όπως μου το ζητήσατε.

ΔΙΑΚΡΙΣΗ

Σε βαθμό Αστυνομικού Υποδιευθυντού προήχθη ο συμπατριώτης μας Παναγιώτης Κανελλόπουλος.

Η πανεπιστημιακή του μόρφωση και η πλούσια εμπειρία του σε επιτελικές θέσεις εγγυώνται την επιτυχία του και στη νέα του θέση. Συγχαρητήρια και σ' ανώτερα

ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Με θέμα «Υγεία και Αθλούμενη Γυναίκα» μίλησε την Κυριακή 8 Μαρτίου 1998, στο δήμο Ηλιουπόλεως, ο διευθυντής του Γ.Κ.Ν. «Γιώργος Γεννηματάς» Δρ. Γυναικολόγος Παναγιώτης Παΐσιος. Ο Π. Παΐσιος είναι γιος του αείμνηστου συμπατριώτη μας Γιάννη Παΐσιου, χειρουργού γιατρού στην Τρίπολη.

Στη συζήτηση, αφιερωμένη στη γυναίκα: «Γυναίκα - Αθλητισμός - Υγεία», μετείχαν επίσης ο Ολυμπιονίκης Τάσος Μπουτούρης και η Παγκόσμια Πρωταθλήτρια στον Ακοντισμό Άννα Βερούλη.

Στα δεσμά της ευτυχίας

Χαμόγελα ευτυχίας άνοιξαν σε πολλές οικογένειες Μαγουλιανιτών με τους γάμους των παιδιών τους το 1997.

Στα πιο όμορφα δεσμά ντύθηκαν γαμπροί και νύφες οι:

- Γιάννης Αθαν. Κόλλιας - Μαρία Τσουκάκη
- Δημήτρης Γ. Δημόπουλος - Αικατερίνη Μπόθου
- Ελένη Καραπαναγιώτη - Μανώλης Πλατάκης
- Διαμαντής Χόντος - Φανή Δελή (κόρη της Μαρίας Δημητρακόγιαννη)
- Χρήστος Ι. Μαρίτσας - Μαρία Κλινάκη
- Χρύσα Δημ. Γόντικα - Αντώνης Παντελιάς
- Κώστας Ζούβελος - Κασιανή Θεοδωρακοπούλου (γάμος αρχιτεκτόνων)

Ο Πανελλήνιος Σύλλογος και η διεύθυνση της εφημερίδας τους εύχεται βίον ανθόσπαρτον...

• Διόρθωση: Το σωστό όνομα του άνδρα της Χρυσούλας Τζαβάρα είναι Νίκος.

• Ο Δημήτρης Δημόπουλος, γιός του Γιώργου Ματθαίου Δημόπουλου και η Αικατερίνη Μπόθου στις 21 Φεβρουαρίου απέκτησαν μια χαριτωμένη κορούλα. Το ζευγάρι διαμένει στην Παλιά Επίδαυρο. Να σας ζήσει.

• Ο Πρόεδρος της κοινότητας Γιάννης Παπακοδύλης απέκτησε ακόμη ένα γιο. Γιάννη να σου ζήσει.

Μαγουλιανίτικος γάμος στην Μελβούρνη

Ο συμπατριώτης μας Γιάννης Τελάς και η γυναίκα του Φωφώ πάντρεψαν στις 11 Ιανουαρίου 1998 τον γιο τους Γιώργο. Το μυστήριο του γάμου τελέστηκε στον ιερό ναό των οσίων Μεθοδίου και Κυρίλου της Μελβούρνης και σ' αυτόν παραβρέθηκαν πολλοί Έλληνες της Αυστραλίας καθώς και τα αδέρφια του Γιάννη, Νίκος Τελάς και Μαρία Χαρακίδα με τον σύζυγό της Θύμιο από την Αθήνα.

Παρών στην τελετή ήταν και ο συμπατριώτης μας Θεωδωρής Πολίτης, εγγονός του Θεωδωρή Πολίτη. Εκλεκτή της καρδιάς του γαμπρού είναι η Ελενα Ιωαννίδου. Οι γονείς της Ελενας κατάγονται από την Φλώρινα. Μετά το γάμο συγγενείς και φίλοι ευχήθηκαν στους νεόνυμφους και ακολούθησαν οι καθιερωμένες φωτογραφίες στο ειδυλλιακό πάρκο του κάπτεν Κουκ. Η γαμήλια δεξίωση δόθηκε σε πολυτελές ρεστοράν. Η ορχήστρα έπαιξε ρυθμούς ελληνικούς, το γλέντι ήταν τρικούβερτο και διήρκεσε μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες.

Τ Ο Μ Π Α Ο Υ Λ Ο

ΤΟ ΜΠΑΟΥΛΟ της γιαγιάς κρύβει ζωντανές εικόνες κατάδυσης στο παρελθόν.

ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟ στιγμιότυπο από την οικογενειακή ζωή του Πάνου Σταυρόπουλου και της γυναίκας του Σοφίας. Έχουν τη δική τους ιστορία τέτοιες συναντήσεις και όλοι τις περιμέναν όλο λαχτάρα. Βλέπετε η Αυστραλία πέφτει μακριά και και τα μέλη της οικογένειας δεν είχαν πολλές ευκαιρίες να βρεθούν όλοι μαζί. Για τον μπάμπα Πάνο και την θεια Σοφία η πνοή των παιδιών τους ήταν η πνοή της ανθρωπότητας, το νόημα και το νήμα της ζωής. Η παρουσία των παιδιών τους - και του εγγονού - εξόριζε τη θλίψη της σκληρής καθημερινότητας.

ΣΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ της Παναγίας στη Σφυρίδα, στις 23 Αυγούστου, πριν από αρκετές δεκαετίες, μας ταξιδεύει η δεύτερη φωτογραφία που έστειλε από την Αυστραλία ο αγαπητός συμπατριώτης μας Θεωδωρής Σταυρόπουλος.

Ενίσχυσαν τον Σύλλογο

Παρασκευή Αλεξοπούλου	10.000 -/-
Σταυρούλα Αλεξοπούλου (γυναίκα του Αιμίλιου)	10.000 δρχ.
Ηλίας Βάρφης	20.000 -/-
Αννα Γεωργακοπούλου	10.000 -/-
Βάσω Γεωργίου	10.000 -/-
Γιώργος Γεωργίου	10.000 -/-
Αλέξης Ι. Δημόπουλος	27.000 -/-
Χρήστος Δ. Ζούβελος	10.000 -/-
Κώστας Χαρ. Ζούβελος	50.000 -/-
Στράτος Ζούβελος	15.000 -/-
Τζένη Ζουβέλου Μπαμπατσιά	12.000 -/-
Γιάννης Καλομοίρης	20.000 -/-
Γιάννης Π. Κανελλόπουλος	20.000 -/-
Γιώργος Κανελλόπουλος	10.000 -/-
Θ. Κ. Κανελλόπουλος	15.000 -/-
Αλέκος Καρυώρης	20.000 -/-
Γρηγόρης Καρυώρης	20.000 -/-
Φώτης Καρυώρης	10.000 -/-
Βασίλης Κοσιάβελος	10.000 -/-
Χριστίνα Κοσιαβέλου	10.000 -/-
Ελένη Κουγιουμπτζή-Κοσιαβέλου	20.000 -/-
Δημήτρης Κουμπούρης	10.000 -/-
Πάνος Κωνσταντόπουλος	10.000 -/-
Ηλίας Λαμπούσης	10.000 -/-
Γιάννης Μαρίτσας	10.000 -/-
Κώστας Μπουρνάς	10.000 -/-
Μαρίνος Μπουρνάς	10.000 -/-
Γ. Παπαδημητρίου	10.000 -/-
Αγγελική Πέρρου	10.000 -/-
Ελσα Πέτρουλα Παΐσιου	20.000 -/-
Θεόδωρος Γ. Πολίτης	53.000 -/-
Μιχάλης Τράπαλης	10.000 -/-
Αθ. Τρυφωνόπουλος	10.000 -/-
(πρόεδρος Κοινότητας Καμενίτσας)	
Χρήστος Τσίτσος	10.000 -/-

- Στη μνήμη του Κώστα Γιαβή η Σούλα Γείτονα κατέθεσε απευθείας στο Σύλλογο Μαγουλιαντών 20.000 δρχ.
- Το Υπουργείο Τύπου επιχορήγησε την προσπάθειά μας με 100.000 δρχ.
- Λόγω πληθώρας ύλης δημοσιεύονται μόνο οι ενισχύσεις από 10.000 δραχμές και άνω και δόθηκαν στον Σύλλογο το τελευταίο δεκάμηνο (Ιούνιος 1997 - Μάρτιος 1998)

Αντίο παππού Γιαβή

Ο παππούς Κώστας Γιαβής -η ζωντανή ιστορία του αιώνα και του χωριού μας- έφυγε, στα 101 του χρόνια. Εμείς πάντα θα τον θυμόμαστε σκυμμένο πάνω από τις σημειώσεις του -θαλερό και ακμαίο- να μελετά τα «επιλεγμένα», όπως έλεγε, εδάφια από την Αγία Γραφή. Η εφημερίδα μας αποχαιρετά τον παππού με το παρακάτω κείμενο:

Επήγα και στη Μικρά Ασία. Εχουσα και εκεί το αίμα μου. Υπηρετούσα στη Θράκη και το Σύνταγμά μας πήγε στη Μικρά Ασία. Εξι χρόνια ήμουν στρατιώτης, στο πεζικό. Μας πήραν και μας πήγαν εκεί. Λαβώθηκα στο Τομπρούρ Ογλού. Πήγα στη Προύσα και από εκεί ήρθα με άδεια ως τραυματίας στην Ελλάδα. Μας έβαλαν στο μπαπόρι «Κωνσταντινούπολη». Το έκαναν τότε νοσοκομειακό και επήρε τους τραυματίες και μας έφερε εδώ, στον Πειραιά. Από εκεί μας χωρίσανε. Με έστειλαν στην Κόρινθο. Από την Κόρινθο πήρα άδεια 25 μέρες και πήγα στο χωριό, στο σπίτι μου. Από εκεί, όταν έληξε η άδεια μου ξαναγύρισα στη Μικρά Ασία. - **Πότε φύγατε από την Μικρά Ασία;** Το '22 φύγαμε όλοι, τότε έφυγα και εγώ. Εγινε οπισθοχώρηση. - **Πώς φύγατε;**

Ο ΠΑΠΠΟΣ προϋπαντά το νέο χρόνο γιορτάζοντας φέτος τα 100ά γενέθλιά του. Εφτασε αισίως το μαγικό τριψήφιο νούμερο και, όπως πάει, είναι σχεδόν σίγουρο ότι θα τα χιλιάσει. ΣΣΛ4

Πως φύγαμε; Κυνηγητοί, όποιος μπόραγε και πιλάγαγε. Δέκα οχτώ μέρες κάναμε, το σώμα το δικό μου, να βγει στη Χίο. Μας φέρανε στη Χίο και από εκεί απολύθηκα. - **Ήταν άλλοι από το χωριό στη Μικρά Ασία;** Πολλοί. Δεν είμασταν μαζί, όμως. Στο σώμα το δικό μου. - **Στην Αγκυρα φτάσατε;** Στα βουνά της Αγκυρας εφτάσαμε... Τότε γίνανε εκλογές. Το '20 έκανε εκλογές ο

Βενιζέλος και ανέλαβε ο Γούναρης. Η «Αταντ», έτσι έλεγαν τότε τους Αγγλόγλους, ήταν με τον Βενιζέλο. Πήγε ο Γούναρης στην Αγγλία να πάρει δάνειο. Του είπαν «όχι». Τότε εξαναγκάστη και έκανε δάνειο... Εκοψε τα λεφτά, το χιλιάρικο το έκοψε στη μέση, το μισό πέρανε. Στερνά κάνει άλλο δάνειο, πέρανε το 25% και εξαναγκαστήκανε να οπισθοχωρήσει. Οπισθοχωρώντας ο στρατός έβαζε φωτιά, έκαιγε, δεν άφηνε τίποτα πίσω. Φτάσαμε στη συνθήκη των Σεβρών. Είχανε ορίσει του Βενιζέλου μέχρι που θα πάμε εμείς οι Έλληνες. Στερνά η Αταντ εβοήθαγε τον Τούρκο. Τότε που ήταν με τον Βενιζέλο ο Τούρκος δεν είχε τίποτα, ούτε αεροπλάνο, ούτε κανόνι, ούτε τίποτα. Στερνά τα πήρε από τους Γάλλους. Οπισθοχώρησε η Γαλλία, από ένα μέρος και

τα έδωσε όλα στους Τούρκους, τα αεροπλάνο, τα κανόνια... - **Οι Έλληνες της Μικράς Ασίας;** Ερχονταν αεροπλάνο και έριχναν προκηρύξεις που έλεγαν «Τι θέλετε εδώ, φύγετε». Δεν έμεινε κανείς. Τους σκοτώσανε όλους. Δεν άφησαν οι Τούρκοι κανέναν πίσω. Τα χωριά όλα τα κάψανε, τα παιδιά τα σκοτώσανε, τους δεσποτάδες και τους παπάδες τους χώσανε ζωντανούς. Τι τους εφταίξαν...

Συμπatriώτες μας που έφυγαν:

Γιώργος Κονδύλης, Δήμητρα Γόντικα (γυναίκα του αείμνηστου προέδρου της κοινότητας Μιμίκου Γόντικα) και η Ντίνα Μπουρνά, σύζυγος του Βασ. Γ. Μπουρνά.

Καλό σου ταξίδι Θοδωρή

Πριν καλά-καλά καταλαγιάσει η ικανοποίηση που όλοι νιώσαμε στην κορυφαία εκδήλωση του Συλλόγου μας ως κεραυνός εν αιθρία ήρθε να επισκιάσει την εικόνα αυτή ο ξαφνικός θάνατος του συμπατριώτη μας Θοδωρή Μαρίτσα. Θοδωρή μας η ευαίσθητη γεμάτη αγάπη και προσφορά καρδιά σου, η πηγαία αυθόρμητη συμπεριφορά σου, σε πρόδωσε. Ο χαμός σου πλημμύρισε τις καρδιές μας από άφατη οδύνη και την ψυχή μας με σπαραγμό. Η καρδιά μου γονατισμένη μπροστά στο φέρετρό σου δεν έχει το κουράγιο να αρθρώσει λόγο. Όμως η πάλλευκη ψυχή σου, η μορφή σου με το αιώνιο χαμόγελό με υποχρεώνει να αναφερθώ στη σύντομη

ζωή σου. Ακριβέ μας Θοδωρή, η νεανική σου ορμή σε έσπρωχνε να τρέχεις για ν' αντιμετωπίσεις τα προβλήματα της ζωής. Ο δυναμισμό σου σου έδινε τα εχέγγυα να προσπαθείς να δημιουργήσεις πολύ περισσότερα από τα συνήθη. Ίσως Θοδωρή μας γιατί έβλεπες το τέρμα της πορείας σου στο μάταιο τούτο κόσμο. Χοροί αγγέλων στα ουράνια σε περιμένουν για να σε κατατάξουν στην χορεία τους για να εύχεσαι για όλους εμάς και να δίνεις παρηγοριά και ελπίδα στα βλαστάρια σου, στην γυναίκα σου, στους γονείς σου και σ' όλους εμάς. Αιώνια και ευλογημένη η μνήμη σου.

K.B.K.

Ο Θοδωρή Μαρίτσας έφυγε από κοντά μας το πρωί του Σαββάτου 23 Φεβρουαρίου 1998. «Πρόσφατο έμφραγμα μυοκαρδίου κατ' επέκταση παλαιού» διέγνωσε ο ιατροδικαστής που έκανε τη νεκροψία και νεκροτομή του. Ποιός νοιάζεται πια για τις εξηγήσεις 6 λέξεων. Η μνήμη Βρυχάται ασταμάτητα υπενθυμίζοντάς μας ότι ήταν μόλις 30 χρόνων, ένα αγόρι γεμάτο ζωή... Η αίσθηση ότι τα νιάτα του δεν μπορούσαν να χωρέσουν μέσα στο φέρετρο ήταν έντονη στο πλήθος κόσμου που συντετριμμένοι και σοκαρισμένοι από το αναπάντεχο έστεκαν δίπλα στη σορό του.

Κατάθεση θλίψης

Υστατο χαιρε με ένα λευκό τριαντάφυλλο στο τάφο του εκλιπόντα ξαδέλφου, έστειλε από την Αμερική ο Θοδωρή Γ. Πολίτης.

Ο Πανελλήνιος Σύλλογος Μαγουλιαντών και η διεύθυνση της εφημερίδας «Τα Μαγουλιανά» εκφράζουν τα θερμά τους συλλυπητήρια στην οικογένεια του.

γένεια του.

• Η σύντροφος του εκλιπόντος **Νικολέττα Καραμολέγκου**, τα δυο παιδιά του και η οικογένεια του **Γιάννη** και της **Σταυρούλας Μαρίτσα** ευχαριστούν τους συγγενείς, συμπατριώτες, φίλους και γνωστούς που συμμετείχαν στο βαρύ πένθος τους.

Οι τσολιάδες της φωτογραφίας είναι ο Γιάννης Γόντικας (αριστερά) και ο Γιάννης Κανελλόπουλος (δεξιά). Ποζάρουν επίσης ο Σωτήρης Κόλλιας, ένας χωροφύλακας και ο εισπράκτωρ Καλλοφωλιάς.

Μαγουλιανίτες Φιλικοί

Στο τεύχος αυτό θα δημοσιεύσουμε το δεύτερο μέρος από «Τα Μαγούλιανα στο Εικοσιένα - Ο Αγώνας και τα Μαγούλιανα» του Ηλία Μαριολόπουλου (επιμέλεια Θάνας Βαγενάς). Το πρώτο μέρος δημοσιεύτηκε στο τεύχος 4, Οκτώβριος - Δεκέμβριος 1997.

Ενώ εξαπλώνεται η επαναστατική οργάνωση των Ελλήνων, η «Φιλική Εταιρεία», μέσα στα μέλη της περιλαμβάνει και Μαγουλιανίτες. Κι' από τους παλαιούς επισήμους καταλόγους έχουμε 2 μόνο γνωστούς Μαγουλιανίτες Φιλικούς, τους εξής:

1. **Δημητράκης Παπαγιαννόπουλος.** Μυήθηκε από τον Κανέλλο Δεληγιάννη (ή κατ' άλλους στην Πόλη) στις 20 Σεπτ. 1819 και πρόσφερε 200 γρόσια. Ήταν τότε 27 χρόνων.
 2. **Αναγνώστης Παπαγιαννόπουλος** (ή Παπαγιαννακόπουλος). Μυήθηκε από τον ανωτέρω (πιθανώτατα συγγενή του) στις 28 Ιουλίου 1820 και πρόσφερε 200 γρόσια. Ήταν τότε 31 χρόνων.
- Εκτός από τους 2 αυτούς Μαγουλιανίτες, Φιλικός υπήρξε και ο γνωστός Απομνημονευματογράφος τους Αγώνα:

3. **Φώπος Χρυσανθόπουλος** (ή Φωτάκος). Αδελ-

φός τους ανωτέρω Αναγν. Παπαγιαννόπουλου, ο οποίος μυήθηκε στο Κισνόβι της Ρωσίας. Από διάφορες πηγές εμφανίζονται επωνύμως και άλλοι 6 Μαγουλιανίτες Φιλικοί (ενώ βέβαια και άλλοι πολλοί θα εμυήθηκαν), οι εξής:

4. **Νικ. Μπούκουρας.** Προεστός των Μαγουλιάνων, που έδρασε αργότερα στην Επανάσταση.
 5. **Αναγν. (ή Ηλίας) Κοσμόπουλος.** Προεστός κι' αυτός των Μαγουλιάνων.
 6. **Βασιλόπουλος.** Πιθανώτατα κι' αυτός προεστός.
 7. **Αθανάσιος Γόντικας.**
 8. **Γεώργιος Γιαθής.**
 9. **Αθανάσιος Ζούβελος.** Τους τελευταίους 3, μαζί με τους υπ' αριθμό 1, 3, 4 και 5 αναφέρει εσχάτως ανακαλυφθείς κατάλογος Φιλικών.
- Σχετικά με την προεπαναστατική κίνηση στα Μαγούλιανα, πολύτιμα είναι τα σημειώματα του Ζατουνίτη Φιλικού Στεφάνου Ιω. Στεφανοπούλου ή Ρωλογά, ο οποίος σημειώνει ότι ανεμείχθη ενεργώς στις μυήσεις Αρκάδων στην Τριπολιτά και πώς προέβαινε και σε προμήθειες όπλων, λόγω του επαγγέλματός του και των γνωριμιών του.
- Σημειώνει, λοιπόν, ότι «Προέβημεν εις αγοράς

όπλων, πολεμοφοδίων κλπ., άτινα απεστέλλοντο νύκτωρ και εν μεγάλη μυστικότητα εις Μαγούλιανα και Λάστα της Γορτυνίας, ένθα υπήρχον πολλοί αρειμάνιοι επαναστάται, έτοιμοι πρώτοι να εγείρωσι τα όπλα εις την φωνήν της πατρίδος, και εις άλλα μέρη...».

Μετά μια καταμήνυσή του στους Τούρκους (από έναν Χριστιανό «ού το όνομα αίσχύνομαι να μνημονεύσω ώδε» και ο οποίος ήταν «ο Γραμματέυς του Μουσταφάγα Νησιώτη, Βοεβόνδα της Καρυταινής»), ο Στεφανόπουλος γράγει ότι «τότε λοιπόν εγώ ανεχώρησα κρυφίως δια Λάσταν και Μαγούλιανα, όπου εφρόντισα να κρυβώσιν ασφαλώς τα όπλα, τα πολεμοφόδια και τα λοιπά, λαβών δε εν εξ αυτών ανεχώρησα...».

Πιό κάτω ο Στεφανόπουλος σημειώνει ότι έλαβον όπλα «εν Μαγουλιάνοις ο Ζούβελος και Κοσμόπουλος» και ότι τους «παρηγγείλαμεν να είναι έτοιμοι με τα παλληκάρια των εις την πρόσκλησιν να μας ακολουθήσουν» κι' ακόμη πώς «Μετ' ολίγας ημέρας μετέβημεν εις Μαγούλιανα νύκτωρ διά να συσκευθώμεν επί διαφόρων αντικειμένων σχέσιν εχόντων με την Επανάστασιν. Εκεί, εν τη οικία του Δημ. Παπαγιαννοπούλου εκ Μαγουλιάνων, ανδρός παρασχόντος ού μικράς εκδουλεύσεις εις την Επανά-

σταιν και εν Κωνταντινουπόλει μυηθέντος τά της Φιλικής Εταιρίας, και μετά του οποίου είχομεν γνωρισθή πρότερον ως αδελφοί, διεσκέφθημεν επί πολλών και εστείλαμεν αποστόλους με χρήματα εις διαφόρους κάπους των χωρίων. Εν Μαγουλιάνοις είχομεν κατηχήσει και τους Νικόλαον Μπούκουραν, Αναγνώστην Κοσμόπουλον, Βσιλόπουλον, και τινάς άλλους, τους αγαθοτέρους και φρονιμοτέρους κατοίκους, ούς δεν ενθυμούμαι, εις δε Βυτίναν όπου μετάβημεν από Μαγούλιανα εκατηχήσαμεν... και άλλους ούκ ολίγους, απλώς, ούτοι δε όλοι μετ' άλλων συνεταιριστών, και ιδίως μετά του Αναγνώστου Παπαγιαννακοπούλου, εκ Μαγουλιάνων, ανδρός δραστηρίου και φιλοπάτριδος, εκατηχούσαμεν απαύστως τους φίλους και συγγενείς των και τους προετοιμάζον...».

Του ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΠΙΘΕΤΑ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΙΤΩΝ ΠΟΥ ΕΞΕΛΕΙΠΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Επίθετα	Στοιχεία αναφοράς
1). Αδάμης	Αγωνιστής 1821
2). Βέλμαχος	//
3). Βελσάρης	//
4). Β (α) λασάρας	//
5). Βασιλόπουλος	Φιλικός
6). Βαρελάς	(απόγονοι στην Αμαλιάδα)
7). Γεωργούλης	Βρύση Βαρελά πίσω Παναγίας
8). Γκπζώνης	1890 Βιβλίο Γεννήσεων
9). Γαζής	1904 //
10). Γιαβόπουλος	Αγωνιστής 1821
11). Γεωργόπουλος	1884 Βιβλίο Γεννήσεων
ή Γεωργοβασιλης	1890 //
12). Γκινάσης	1890 //
ή Κωστόπουλος	1890 //
13). Ζερβόπουλος	Αγωνιστής 1821
14). Θανόπουλος	1910 έμπορος Αθηνών
15). Θεοδωρόπουλος	Αγωνιστής 1821
16). Κολοτζούκας	1803 Βιβλίο Γεννήσεων
17). Καψαρίδης	1894 //
18). Κατελούζος	Συναϊκία Μαγουλιάνων
19). Κονής	Βρύση στο δρόμο πριν Τλά
20). Καρπακλής	1889 Βιβλίο Γεννήσεων
21). Κορδής	1884 //
22). Κάβουρας	1846 Κορφοξυλιώτης Κώδικας Ι. Μ. Αιμαλών
23). Κυριαζόπουλος	1890 Βιβλίο Γεννήσεων
24). Κουρίζης	1890 //
25). Κουκουριώτης	1894 //
ή Δημητρώπουλος	1894 //
26). Καραμήτσος	Αγωνιστής 1821
ή Καρακίτσος	1899 Βιβλίο Γεννήσεων
27). Κανελής	1900 //
28). Κυριαζής	1902 //
29). Κοσκοβέλος	1902 //
30). Κουκόπουλος	1887 //
31). Καπογιάννης	1902 //
ή Μπόμπολας	1889 //
32). Κάλλας	1896 //
33). Κούβελας	1896 //
34). Κάφος	Κάφου Σπηλιά (τοπωνύμιο)
35). Κουβαρδός	1906 Βιβλίο Γεννήσεων
36). Κούκος	1899 // Κορφοξυλιώτης
37). Κούβελος	Αγωνιστής 1821
38). Καλομέρης	//
39). Κολιόπουλος	//
40). Λούρης (Λούρας)	//
41). Μιχαλόπουλος	1882 Βιβλίο Γεννήσεων
42). Μπούκουρας	Αγωνιστής 1821
43). Μαρνέρης	8954/3-2-1899 Συμβόλαιο αγοράς

44). Μασούρας	1897 Βιβλίο Γεννήσεων
45). Μάνης	1892 //
46). Μακρής	Πωλητήριο σε Π. Κ. Αλεξόπουλο
47). Μαριολόπουλος	Αγωνιστής 1821
48). Μανδρακούκας	1910 Βιβλίο Γεννήσεων
49). Μαγουλιανίτης	Αγωνιστής 1821
50). Μπερέτσος	1894 Βιβλίο Γεννήσεων
ή Λιαρομάτης	1894 Βιβλίο Γεννήσεων
51). Μπλίσας	ιερέας 1846 Πιστοποιητικό Δημάρχου
52). Ντούσιος	Αγωνιστής 1821
53). Νικολόπουλος	Αγωνιστής 1821
54). Ντεβόπουλος	1802 Κώδικας Χρυσοπηγής Στεμνίτσας
55). Ντέβες	Ράχη Ντεβέων (τοπωνύμιο μέσα στο χωριό)
56). Νταγιάντας	1900 Βιβλίο Γεννήσεων
57). Νταμάνης	1902 //
58). Ντούξεσης	1929 //
59). Ντούμας	Βρύση μέσα στο χωριό
60). Οικονομόπουλος	Αγωνιστής 1821
61). Οικονόμου	//
62). Παπακώστας	Αγωνιστής 1821
63). Παπαθανάσης	Αγωνιστής 1821
64). Παπακωνσταντίνου	1882 (Ιερέας Γεωργακάκης)
65). Παρθενόπουλος	Αγωνιστής 1821
66). Πετρόπουλος	//
67). Πανάγου	//
68). Παλιζιώδης	1834 Βιβλίο Γεννήσεων
69). Πέρδικας	1898 //
70). Παπαγιαννόπουλος	Αγωνιστής 1821
71). Παραγαλής	1890 Βιβλίο Γεννήσεων
ή Περδίκης	1890 Βιβλίο Γεννήσεων
72). Παΐσιος	1892 //
73). Παπασιόπουλος	Παιδί Παπα-Μάν
74). Παναγιωτόπουλος	1892 Βιβλίο Γεννήσεων
75). Παπακαριώρης	1900 //
76). Παπούλιας	1895 //
77). Παπαζαφειρόπουλος	1906 //
78). Ρήγας	Αγωνιστής 1821
79). Σελός	Αλώνι Σελά (τοπωνύμιο)
80). Τεβές Σπύλιος	1782 Κώδικας Ι.Μ. Αιμαλών
81). Τσιαούμπας	1837 Βιβλίο Γεννήσεων
82). Τραγουστής	1890 // (απόγονοι Αμαλιάδα)
83). Φούστας	Αγωνιστής 1821
84). Φωτεινόπουλος	1830 Βιβλίο Γεννήσεων
85). Χρυσανθόπουλος	Α' Υπασιστής Θ. Κολοκοτρώνη
86). Χαυταλεύρης	Σπηλιά Χαυταλεύρη (τοπωνύμιο) αναφερόμενο από Φωτάκο

Πληροφορίες:
 * Σπύλιος Τεβές - Ονοματεπώνυμο Μαγουλιανίτη κώδικας Ι.Μ. Αιμαλών 1782).
 * Ράχη Ντεβέων - Τοποθεσία στα Μαγούλιανα που οχυρώθηκαν ν' αμυνθούν οι Έλληνες επί Ιμβραήμ).
 * Σπηλιός - Κλεφτοκαπετάνιος από την Κορφοξυλιά. Εξοντώθηκε το 1806 μαζί με τους Λασιώτες Λιάκο Λασιώτη και Δίμο Κλισιούνην (Τ.Χ. Κανδελάρου «Ο Αρματωλισμός της Πελοποννήσου» Αθήνα 1924 σελ.268, "Πελοποννησιακή Πρωτοχρονιά" 1959 Θ. Βαγενά, Αρκαδική κλεφτουριά σελ. 216).